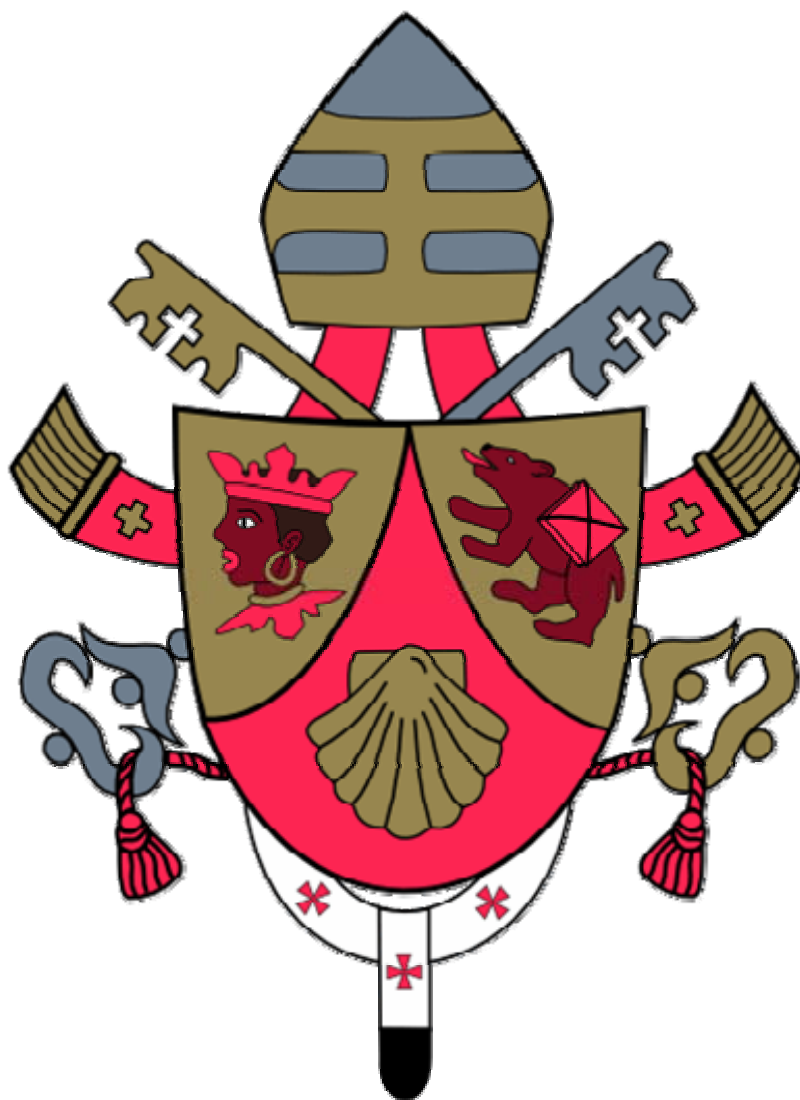
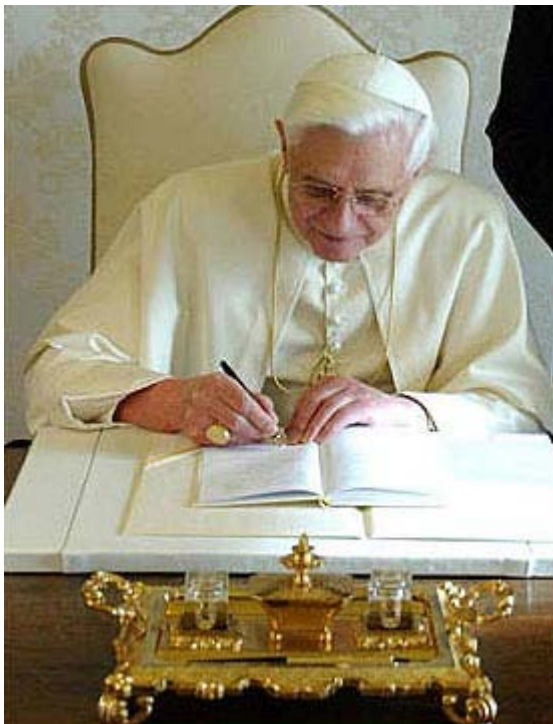

CARITAS IN VERITATE

**ENCYKLIKA PAPEŽE BENEDIKTA XVI.
BISKUPŮM, KNĚŽÍM, DIAKONŮM, ZASVĚCENÝM OSOBÁM,
VĚŘÍCÍM LAIKŮM I VŠEM LIDEM DOBRÉ VŮLE
O INTEGRÁLNÍM LIDSKÉM ROZVOJI V LÁSCE A V PRAVDĚ**

Úvod

1. **Láska v pravdě**, o níž vydal svědectví Ježíš Kristus svým pozemským životem a především svou smrtí a zmrtvýchvstáním, je prvotní hnací silou pravého rozvoje každé osoby i celého lidstva. Láska – «caritas» - je mimořádnou silou, která lidi pobádá, aby se odvážně a velkoryse nasazovali na poli spravedlnosti a pokoje. Je to síla, která má svůj původ v Bohu, věčné Lásce a absolutní Pravdě. Každý nachází své dobro v přilnutí k záměru, který s ním Bůh má, aby jej v plnosti uskutečnil: v tomto záměru totiž nachází svou pravdu a přilnutím k této pravdě se stává svobodným (srv. *Jan 8,22*). Hájit pravdu, předkládat ji s pokorou a přesvědčivostí a vydávat jí v životě svědectví, jsou proto náročné a nenahraditelné formy lásky. Ta, totiž, «má zalíbení v

pravdě» (*1Kor 13,6*). Všichni lidé pocítují niterný impuls milovat opravdově: láska a pravda je nikdy zcela neopouštějí, protože jsou povoláním, jež vložil Bůh do srdce a myslí každého člověka. Ježíš Kristus očišťuje a osvobozuje hledání lásky a pravdy od našich lidských ubohostí a odhaluje nám v plnosti iniciativu lásky a záměr pravého života, který pro nás Bůh připravil. V Kristu se *láska v pravdě* stává Tváří jeho Osoby, povoláním pro nás, abychom milovali své bratry v pravdě jeho záměru. On sám totiž je Pravdou (srv. *Jan 14,6*).

2. Láska je mistrovskou cestou sociální nauky Církve. Každá odpovědnost i úkol, naznačené touto naukou, čerpají z lásky, která podle Ježíšova učení, je shrnutím celého Zákona (srv. *Mt 22,36-40*). Ona dává pravou podstatu osobnímu vztahu k Bohu a bližnímu; je nejen principem mikro-vztahů: přátelských, rodinných, malé skupiny, ale také makro-vztahů: sociálních, ekonomických, politických. Pro Církev – poučenou evangeliem – je láska vším, protože, jak učí svatý Jan (srv. *1Jan 4,8.16*) a jak jsem připomněl ve své první encyklice, «Bůh je láska» (*Deus caritas est*): *z Boží lásky vychází všechno, díky ní vše dostává svou formu, k ní všechno tíhne*. Láska je největším darem, který Bůh dal lidem, je jeho příslibem a naší nadějí.

Jsem si vědom odchylek a vyprázdnění významu, jemuž láska čelila a čelí, s následným rizikem nepochopit ji, vyloučit ji z etického života a, v každém případě, zabránit jejímu správnému hodnocení. V oblasti sociální, právní, kulturní, politické a ekonomické, stejně jako v kontextech obzvláště vystavených tomuto nebezpečí, bývá snadno prohlašována její nevýznamnost vykládat a řídit morální odpovědnosti. Odtud potřeba spojit lásku s pravdou nejen ve směru, naznačeném svatým Pavlem, «*veritas in caritate*» (*Ef 4,15*), ale také v onom opačném a doplňujícím, «*caritas in veritate*». Pravdu je třeba hledat, nacházet a vyjadřovat v «ekonomii» lásky, ale lásku jako takovou je třeba chápat, hodnotit a praktikovat ve světle pravdy. Tím nejen prokážeme službu lásce, osvětlené pravdou, ale přispějeme i k potvrzení pravdy, když ukážeme na sílu její věrohodnosti a přesvědčivosti v konkrétním sociálním životě. To má nemalou váhu právě dnes, v sociálním a kulturním kontextu, který relativizuje pravdu, a tak se často vůči ní stává netečnou a vzpurnou.

3. Právě díky tomuto úzkému spojení s pravdou, může být láska poznávána jako věrohodný výraz lidství a jako základní prvek důležitosti lidských vztahů, a to i veřejné povahy. *Jen v pravdě se skví láska* a může v ní být věrohodně prožívána. Pravda je světlo, které dává smysl a hodnotu lásce. Toto světlo je současně světlem rozumu a víry, skrze něž poznání dochází k přirozené a nadpřirozené pravdě lásky: z ní čerpá význam darování, přijímání a společenství. Bez pravdy láska sklouzává do sentimentalizmu. Láska se stává prázdnou skořápkou, kterou lze libovolně zaplnit. Takové je osudové riziko lásky v kultuře bez pravdy. Je kořistí emocí a nahodilých názorů subjektů, zneužitým a překrouceným slovem, znamenajícím až opak. Pravda osvobozuje lásku ze svízeli emotivizmu, jenž ji zbavuje vztahových a sociálních obsahů, jakož i fideizmu, který jí bere lidský a univerzální nádech. V pravdě láska poznává osobní a současně veřejnou dimenzi víry v biblického Boha, který je současně «*Agape*» i «*Logos*» : Láska i Pravda, Láska i Slovo.

4. Vzhledem k tomu, že láska je naplněna pravdou, může ji člověk pochopit v jejím sdíleném a sdělovaném bohatství hodnot. *Pravda* je totiž „*logos*“, jenž vytváří „*diá-logos*“, tedy komunikaci a společenství. Pravda tím, že lidem dává vyjít ze subjektivních názorů a dojmů, umožňuje jim překračovat kulturní a historické hranice, a setkávat se v hodnocení hodnoty a podstaty věcí. Pravda otvírá a spojuje smýšlení v *lógos* lásky: a právě to je křesťanská zvěst a svědectví o lásce. V současném sociálním a kulturním kontextu, v němž je rozšířena tendence relativizovat to, co je pravdivé, žít lásku v pravdě vede k pochopení, že přilnutí k hodnotám křesťanství je nejen užitečné, ale přímo nezbytné pro budování dobré společnosti a pravého lidského integrálního rozvoje. Křesťanství lásky bez pravdy se může snadno změnit na zásobárnu dobrých pocitů, užitečných pro společenské soužití, ovšem okrajových. Takto by tu už ve světě nebylo pravé a vlastní místo pro Boha. Bez pravdy je láska vázána na úzkou a soukromou oblast vztahů. Je vyloučena z projektů a procesů budování lidského rozvoje univerzálního dosahu, v dialogu mezi věděním a konáním.

5. Dobročinná láska je přijatou a darovanou láskou. Je to «milost» (*cháris*). Jejím zdrojem je láska vyvěrající z Otce skrze Syna v Duchu svatém. Je láskou, která prostřednictvím Syna sestupuje na nás. Je láskou stvořitelskou díky níž existujeme; je láskou vykupitelskou, díky níž jsme znovu stvořeni. Láskou zjevenou a uskutečněnou Kristem (srv. *Jan* 13,1) a „vylitou do našich srdcí skrze Ducha svatého“ (*Řím* 5,5). Adresáti Boží lásky, lidé, se tak stávají subjekty této lásky, povolánými sami se stát nástroji milosti, a tak šířit Boží lásku a spřádat síť lásky.

Této dynamice přijaté a darované lásky odpovídá sociální nauka Církve. Je «*caritas in veritate in re sociali*»: zvěstí o pravdě Kristovy lásky ve společnosti. Tato nauka je službou lásky, ale v pravdě. Pravda chrání a vyjadřuje osvobozující sílu lásky ve stále nových událostech dějin. Je současně pravdou víry a rozumu, v rozlišení i souhrnu, v součinnosti dvou oblastí poznání. Rozvoj, sociální blahobyť, odpovídající řešení závažných sociálně-ekonomických problémů, jež sužují lidstvo, tuto pravdu potřebují. Mnohem více potřebují, aby tato pravda byla milována a dosvědčována. Bez pravdy, bez důvěry a lásky k pravdivému, neexistuje sociální vědomí a odpovědnost, a sociální jednání se stává hříčkou soukromých zájmů a mocenských logik, s rozkladným dopadem na společnost, tím spíše na společnost na cestě globalizace, navíc v tíživých dobách jakou je ta současná.

6. «*Caritas in veritate*» je principem od něhož se odvíjí sociální nauka Církve, principem, jenž nabývá účinné formy v kritériích určujících morální jednání. Rád bych uvedl především dvě z nich, diktované zvláště úsilím o rozvoj ve společnosti na cestě globalizace: *spravedlnost a společné dobro*.

Především *spravedlnost*. *Ubi societas, ibi ius*: každá společnost si vypracovává vlastní systém *spravedlnosti*. *Láska přesahuje spravedlnost*, neboť milovat znamená dávat, nabízet z „mého“ druhému; nikdy však není bez *spravedlnosti*, která vede k tomu, dávat druhému to, co je „jeho“, to, co mu náleží z důvodu jeho bytí a jeho konání. Nemohu «dávat» druhému z mého, aniž bych mu napřed dal, co mu patří podle *spravedlnosti*. Kdo láskou miluje druhé, je k nim především *spravedlivý*. *Spravedlnost* nejenže není lásce cizí, nejenže není jakousi alternativní či paralelní cestou lásky: *spravedlnost* je «*od lásky neoddělitelná*»¹, je s ní vnitřně spjata. *Spravedlnost* je první cestou lásky, nebo jak říkal Pavel VI., «*její minimální mírou*»² je integrální součástí této lásky prokazované „skutkem, doopravdy“ (*1 Jan 3,18*), k níž vybízí apoštol Jan. Na jedné straně láska vyžaduje *spravedlnost*: uznání a respektování legitimních práv jedinců i národů. Zasazuje se o budování „*lidského města*“ podle práva a *spravedlnosti*. Na druhé straně láska překonává *spravedlnost* a doplňuje ji v logice daru a odpuštění³. „*Lidské město*“ se nerozvíjí pouze vztahy práv a povinností, ale mnohem více a především vztahy nezištnosti, milosrdenství a společenství. Také v lidských vztazích láska vždy ukazuje lásku Boží a dává teologální a spásanosnou hodnotu každému úsilí o *spravedlnost* ve světě.

7. Dále je třeba mít velmi na zřeteli obecné dobro. Milovat někoho znamená chtít jeho dobro a účinně se o ně přičiňovat. Vedle individuálního dobra existuje dobro spjaté se sociální životem osob: dobro společné. Je to dobro celku „nás všech“, tvořeného jednotlivci, rodinami a skupinami, které se sdružují v sociální komunitu⁴. Není to dobro vyhledávané pro ně samotné, nýbrž kvůli osobám, které patří do sociální komunity, a které pouze v ní mohou skutečně a neúčinněji dosáhnout svého dobra. Chtít *společné dobro* a přičiňovat se o ně, je *požadavkem spravedlnosti a lásky*. Zasazovat se o obecné dobro, znamená jednak opatrovat a jednak používat onu soustavu institucí, které právně, občansky, politicky a kulturně strukturují sociální život, jenž tak nabývá formy *pólis*, obce. Bližního lze milovat tím účinněji, čím více se usiluje o obecné dobro, jež odpovídá i jeho skutečným potřebám. K této lásce je povolán každý křesťan podle svého povolání a dle možností svého vlivu v *pólis*. Taková je institucionální – můžeme také říci politická – cesta lásky, která není o nic méně způsobilá a vlivná než láska, se kterou se setkává bližní přímo, mimo institucionálních prostřednictví *pólis*. Je-li úsilí o společné dobro oživováno láskou, má vyšší cenu než pouze světské a politické nasazení. Jako každé úsilí o *spravedlnost*, vpisuje se do onoho svědectví božské lásky, která působí v čase, a tak připravuje to, co je věčné. Je-li konání člověka na zemi inspirováno a podporováno láskou, přispívá k vytváření onoho univerzálního *Božího města*, k němuž směřují dějiny lidské rodiny. Obecné dobro a úsilí o něj ve společnosti na cestě globalizace, nemohou nenabývat dimenzí celé lidské rodiny, to znamená společenství států a národů,⁵ a tak dávat formu

¹ Pavel VI, Encyklika. *Populorum progressio* (26. března 1967), 22: AAS 59 (1967), 268; srv. II. vatikánský ekumenický koncil, pastorální konstituce o Církvi v současném světě, *Gaudium et spes*, 69.

² Pavel VI., *Promluva ke dni rozvoje*, Bogota, 23. srpna 1968.

³ Srv. Jan Pavel II., *Poselství ke Světovému dni míru*, 1. leden 2002.

⁴ Srv. *Gaudium et spes*, 26.

⁵ Srv. Jan XXIII., *Pacem in terris*, 68-70.

jednoty\ a pokoje *lidskému městu*, a jistým způsobem jej činit předobrazem Božího města bez bariér.

8. Když v roce 1967 můj ctihodný předchůdce Pavel VI. vydal encykliku *Populorum progressio*, osvětlil velké téma rozvoje národů jasnou pravdou a přívětivým světlem Kristovy lásky. Prohlásil, že Kristova zvěst je prvním a hlavním faktorem rozvoje⁶, a zanechal nám odkaz kráčet po cestě rozvoje celým svým srdcem a celou svou inteligencí⁷, to znamená s vroucností lásky a moudrostí pravdy. Právě prvotní pravda Boží lásky, milost nám darovaná, otvírá náš život daru a umožňuje doufat v „rozvoj celého člověka i všech lidí“⁸, v přechod „z podmínek méně lidských, k podmínkám lidštějšími“⁹, kterého je dosaženo překonáním obtíží, s nimiž se cestou nevyhnutelně potkáváme.

Po více jak dvaceti letech od vydání této encykliky chci vzdát hold a čest památce velkému papeži Pavla VI., přejímaje jeho učení o *integrálním rozvoji*, a zařadit se do směru, který naznačilo, abych je aktualizoval v současné chvíli. Tento proces aktualizace začal encyklikou *Sollicitudo rei socialis*, kterou chtěl Boží služebník Jan Pavel II. připomenout vydání *Populorum progressio* u příležitosti jejího 20. výročí. Až do té doby byla podobná připomínka vyhrazena pouze encyklice *Rerum novarum*. Po uplynutí dalších dvaceti let vyjadřují své přesvědčení, že *Populorum progressio* si zaslouhuje, aby byla považována za „*Rerum novarum* soudobé epochy“, osvěcující putování lidstva na cestě sjednocování.

9. Láska v pravdě – *caritas in veritate* – je velkou výzvou pro Církev ve světě postupné a pronikavé globalizace. Rizikem naší doby je, že faktickému vzájemnému propojení mezi lidmi a národy neodpovídá etická vzájemnost svědomí a smýšlení, z níž by jako důsledek mohl vzcházet vpravdě lidský rozvoj. Jedině láskou *osvěcovanou světlem rozumu a víry* lze dojít cílů rozvoje, majících lidštější a zlidšťující účinnost. Sdílení dober a zdrojů, z něhož vychází skutečný rozvoj, se nezajistí jen technickým pokrokem a pouhými konvenčními vztahy, nýbrž potenciálem lásky, která přemáhá zlo dobrem (srv. *Řím 12,21*) a otvírá vzájemnosti svědomí a svobod.

Církev nemá technická řešení, která by mohla nabídnout¹⁰ a nemíní se «ani v nejmenším vměšovat do politiky států»¹¹. Má však poslání pravdy, které je třeba naplňovat v každé době a za všech okolností, pro společnost, jejíž mírou je člověk, jeho důstojnost a jeho povolání. Bez pravdy se upadá do empiristického a skeptického pohledu na život, jenž není s to pozvednout se nad běžnou praxi, protože se nezajímá o chápání hodnot – a mnohdy ani významů – jakými ji posuzovat a orientovat. Věrnost člověku vyžaduje *věrnost pravdě*, která jako jediná je *zárukou svobody* (srv. *Jan 8,32*) a možnosti *integrálního lidského rozvoje*. Proto ji církev hledá, neúnavně hlásá a uznává všude, kde je zřejmá. Toto poslání pravdy je pro církev nezadatelné. Její sociální učení je jedinečným okamžikem této zvěsti: je službou pravdě, která osvobozuje. Otevřeno pravdě, ať už pochází z jakéhokoli poznání, sociální učení Církve přijímá a spojuje v jedno fragmenty, v nichž ji často nachází, a sděluje ji do stále nového života společnosti lidí a národů¹².

⁶ Srv. Pavel VI., *Populorum progressio*, 16.

⁷ Srv. Pavel VI., *Populorum progressio*, 82.

⁸ Pavel VI., *Populorum progressio*, 42.

⁹ Pavel VI., *Populorum progressio*, 20.

¹⁰ *Gaudium et spes*, 36; Pavel VI., *Octogesima adveniens*, 4; Jan Pavel II., *Centesimus annus*, 43.

¹¹ Pavel VI., *Populorum progressio*, 13.

¹² Srv. Papežská rada *Iustitia et Pax*, *Kompendium sociálního učení církve*, 17.76.

POSELSTVÍ ENCYKLIKY *POPULORUM PROGRESSIO*

10. Nové pročitání (encyklyky) *Populorum progressio* po více než čtyřiceti letech, vybízí abychom zůstali věni jejímu poselství lásky a pravdy, vážili ji v prostředí specifického magistéria Pavla VI., a obecněji uvnitř tradice sociální nauky Církve. Je třeba zvážit různé pojmy, jimiž se dnes, na rozdíl od tehdejší doby, předkládá problém rozvoje. Správným stanoviskem je proto *Tradice apoštolské víry*¹³, dědictví dávné i nové, mimo které by *Populorum progressio* byla dokumentem bez kořenů a otázky rozvoje by se zredukovaly pouze na sociologická data.

11. K vydání *Populorum progressio* došlo bezprostředně po skončení II. vatikánského ekumenického koncilu. Samotná encyklika naznačuje v prvních odstavcích svůj niterný vztah s koncilem¹⁴. Dvacet let nato

Jan Pavel II. sám zdůraznil plodný vztah této encyklyky s koncilem, a zvláště s pastorální konstitucí *Gaudium et spes*¹⁵. Také já bych tu rád připomněl význam II. vatikánského koncilu pro encykliku Pavla VI., i pro celé následné sociální magistérium papežů. Koncil prohloubil to, co odjakživa patří k pravdě víry, totiž, že Církev tím, že je ve službě Bohu, je ve službě světu v lásce a pravdě. Právě z tohoto pohledu vycházel Pavel VI., aby nám sdělil dvě velké pravdy. Tou první je, že *celá Církev, v celém svém bytí a konání, když hlásá, slaví a koná v lásce, směřuje k šíření integrálního rozvoje člověka*. Má veřejnou úlohu, která se nevyčerpává v jejich aktivitách pomoci či výchovy, nýbrž - může-li využívat režimu svobody - zjevuje všechny vlastní energie ke službě rozvíjení člověka a univerzálního bratrství. Nežádka se této svobodě brání zákazy a pronásledováními nebo je také omezována, když se veřejná přítomnost Církve omezuje výlučně na její charitativní činnost. Druhou pravdou je, že *autentický rozvoj člověka se týká nerozdílné celistvosti*

¹³ Srv. Benedikt XVI., *Projev při zahajovacím zasedání prací V. generální konference latinskoamerického a karibského episkopátu* (13. května 2007); *Insegnamenti* III, 1 (2007), 854-870.

¹⁴ Srv. č. 3-5: *l.c.*, 258-260.

¹⁵ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Sollicitudo rei socialis* (30. prosince 1987), 6-7: *AAS* 80 (1988), 517-519.

osoby v každé její dimenzi¹⁶. Bez perspektivy věčného života zůstává lidský pokrok v tomto světě bezduchým. Uzavřen v dějinách, je vystaven riziku, že se zúží na pouhý růst majetku; lidstvo tak ztrácí odvahu být k dispozici pro vyšší dobro, pro velké a nezaujaté iniciativy, k nimž vybízí universální láska. Člověk se nerozvíjí pouze vlastními silami, ani rozvoj mu nemůže být pouze dán zvenčí. V toku dějin se často mínilo, že vytvoření institucí stačí k tomu, aby se lidstvu zajistilo uspokojení práva na rozvoj. Do těchto institucí se bohužel vkládala přehnaná důvěra, jakoby samy dokázaly automaticky dosáhnout vytouženého cíle. Instituce samy o sobě ve skutečnosti nestačí, protože integrální lidský rozvoj je především povoláním, a proto sebou nese svobodné a solidární přijetí odpovědnosti ze strany všech. Takový rozvoj navíc vyžaduje transcendentní vnímání osoby, potřebuje Boha: bez Něj je rozvoj buď upírán anebo svěřen výhradně do rukou člověka, jenž upadá do domýšlivé sebe-spásy a končí v prosazování odlidštěného rozvoje. Ostatně, jedině setkání s Bohem dovoluje nevidět „v druhém stále jen druhého“¹⁷, ale poznávat v něm obraz Boží, a tak dojít k objevení vskutku jiného a k dozrání lásky, která „se stává péčí o druhého a pro druhého“¹⁸.

12. Vztah mezi *Populorum progressio* a II. vatikánským koncilem nepředstavuje nějaký zlom mezi sociálním učením Pavla VI. a papežů, kteří mu předcházeli, vzhledem k tomu, že koncil je prohloubením tohoto učení v kontinuitě života Církve¹⁹. V tomto smyslu nepřispívají k objasnění jistá abstraktní dělení sociální nauky Církve, která aplikují na papežskou sociální nauku kategorie, jež jsou jí cizí. Neexistují dvě navzájem odlišné typologie sociální nauky, jedna předkoncilní a druhá pokoncilní, nýbrž jediné učení, souvislé a současně stále nové.²⁰ Je správné vyzdvihnout osobitost jedné či druhé encykliky, učení jednoho či druhého papeže, nikdy však nesmíme ztratit ze zřetele souvislost celého naukového korpusu²¹. Souvislost neznamená uzavřenost v nějaký systém, nýbrž spíše dynamickou věrnost přijatému světlu. Sociální nauka Církve osvěcuje neměnným světlem stále nové problémy, jež vyvstávají²². To zajišťuje jak trvalou, tak historickou povahu tohoto naukového „dědictví“²³, jež svými specifickými charakteristikami tvoří součást stále živé Tradice Církve²⁴. Sociální nauka je budována na základu předaném apoštoly Otcům Církve a pak přijatém a prohloubeném velkými křesťanskými učiteli. Tato nauka se vposledku odvolává na nového Člověka, na «posledního Adama, který je oživujícím duchem, který dává život» (*IKor* 14,45), a který je principem lásky, co «nikdy nepřestává» (*IKor* 13,8). Dosvědčují ji svatí a ti, kdo položili život pro Krista na poli spravedlnosti a pokoje. V ní se vyjadřuje prorocký úděl papežů vést apoštolsky Kristovu Církev a posuzovat nové požadavky hlásání evangelia. Z těchto důvodů se *Populorum progressio* řadí do mocného proudu Tradice, a proto nám ještě má co říct i dnes.

13. Kromě své důležité vazby na celou sociální nauku Církve, je *Populorum progressio* úzce spjata s *celkovým magisteriem* Pavla VI., a zvláště s jeho sociálním učením. A to bylo

¹⁶ Srv. Pavel VI., *Populorum progressio*, 264.

¹⁷ Benedikt XVI., encyklika *Deus caritas est* (25. prosince 2005), 18: *AAS* 98 (2006), 232.

¹⁸ *Tamtéž*, 6, 222.

¹⁹ Srv. Benedikt XVI., *Projev k římské kúrii u příležitosti předání vánočních přání* (22. prosince 2005): *Insegnamenti* I (2005), 1023-1032.

²⁰ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 3, 515.

²¹ Srv. *tamtéž*, 1: 513-514.

²² Srv. *tamtéž*, 3: 515.

²³ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Laborem exercens* (14. září 1981), 3: *AAS* 73 (1981), 583-584.

²⁴ Srv. *tamtéž*, encyklika *Centesimus annus*, 3., 794-796.

nepochybně velmi významné: připomínal nezbytnou důležitost evangelia pro budování společnosti podle svobody a spravedlnosti, v ideální a historické perspektivě civilizace, živené láskou. Pavel VI. jasně chápal, že sociální otázka se stala světovou²⁵ a vystihl vzájemný odkaz mezi tíhnutím ke sjednocení lidstva a křesťanským ideálem jediné rodiny národů, solidární ve společném bratrství. *V rozvoji, chápaném lidsky a křesťanský, ukázal srdce křesťanského sociálního poselství* a za hlavní sílu ve službě rozvoje předložil křesťanskou lásku. Pohnut touhou činit Kristovu lásku plně viditelnou současnému člověku, Pavel VI. neochvějně čelil etickým otázkám, aniž by ustupoval kulturním slabostem své doby.

14. Apoštolským listem *Octogesima adveniens* z roku 1971, pak Pavel VI. pojednal o významu politiky a o *nebezpečí, jakým jsou utopistické a ideologické vize*, jež poškozovali jeho etickou a lidskou kvalitu. Jde o argumenty úzce spjaté s rozvojem. Bohužel, negativní ideologie neustále vzkvétají. Na technokratickou ideologii, zvláště dnes silně zakořeněnou, upozornil už Pavel VI.²⁶, vědom si velkého nebezpečí, když se celý proces rozvoje svěří pouhé technice, protože takto by zůstala bez orientace. Technika, chápaná sama o sobě, je ambivalentní. Jestliže se dnes na jedné straně kloní k tomu zcela jí svěřit zmíněný proces rozvoje, pozorujeme na druhé straně vyvstávání ideologií, které *in toto* (zcela) popírají samotnou užitečnost rozvoje, který se chápe jako v zásadě nelidský a přináší jen degradaci. Tak se končí nejen odsouzením zvráceného a nesprávného způsobu, jakým lidé mnohdy rozvoj směřují, nýbrž i samotných vědeckých objevů, které – je-li jich správně používáno – jsou naopak příležitostí k růstu pro všechny. Idea světa bez rozvoje vyjadřuje nedůvěru v člověka a v Boha. Je tedy velkou chybou znevažovat lidské schopnosti kontroly zvrácenosti rozvoje či přímo neuznávat, že by člověk je stavěn k tomu, aby směřoval k tomu „být víc“. Absolutizovat technický pokrok ideologicky anebo šířit utopii o lidstvu, jež se vrátilo k původnímu přirozenému stavu jsou dva opačné způsoby, jak oddělit pokrok od morálního hodnocení, a tedy od naší odpovědnosti.

15. Další dva dokumenty Pavla VI., jež nejsou tak úzce spjaty se sociální naukou – encyklika *Humanae vitae* z 25. července 1968, a apoštolská exhortace *Evangelii nuntiandi*, z 8. prosince 1975 – jsou velmi důležité ke zdůraznění plného *lidské významu rozvoje, jak jej předkládá Církev*. Je tedy vhodné číst i tyto texty ve vztahu k *Populorum progressio*.

Encyklika *Humanae vitae* zdůrazňuje sjednocující a současně plodivý (prokreativní) význam sexuality, čímž jako základ společnosti klade manželský pár, muže a ženu, kteří se navzájem přijímají v rozdílnosti a doplnění; tedy pár, otevřený životu²⁷. Nejde jen o individuální mravnost: *Humanae vitae* ukazuje na *silná pouta, která existují mezi etikou života a sociální etikou*, a zahajuje tak tematiku magisteria, která krok za krokem dostává korpus v různých dokumentech, z nichž posledním byla encyklika *Evangelium vitae* papeže Jana Pavla II.²⁸. Církev s důrazem předkládá toto spojení mezi etikou života a sociální etikou, u vědomí, že „nemůže mít pevné základy společnost, která – zatímco zastává hodnoty důstojnosti osoby, spravedlnost a mír – si radikálně odporuje, když

²⁵ Srv. encyklika. *Populorum progressio*, 3., 258.

²⁶ Srv. *tamtéž.*, 34, 274.

²⁷ Srv. č. 8-9: *AAS* 60 (1968), 485-487; Benedikt XVI., *Projev k účastníkům mezinárodní konference u příležitosti 40. výročí « Humanae vitae »* (10. května 2008): *Insegnamenti* IV, 1 (2008), 753-756.

²⁸ Srv. encyklika. *Evangelium vitae* (25. března 1995), 93: *AAS* 87 (1995), 507-508.

akceptuje a toleruje rozmanité formy znevažování a profanace lidského života, zvláště je-li slabý a na okraji společnosti²⁹.

Apoštolská exhortace *Evangelii nuntiandi* má velmi intenzivní vztah k rozvoji, neboť «evangelizace – napsal Pavel VI. – by nebyla úplná, pokud by nebrala ohled na vzájemnou výzvu, kterou si neustále adresují evangelium a konkrétní život člověka, osobní i společenský»³⁰. «Mezi evangelizací a lidským vývojem – rozvojem, osvobozením – totiž existují hluboké vztahy»³¹: Pavel VI., vycházející z tohoto vědomí, jasně kladl vztah mezi hlásáním Krista a vývojem osoby ve společnosti. *Svědectví Kristovy lásky prostřednictvím děl spravedlnosti, pokoje a rozvoje, je součástí evangelizace*, protože Ježíši Kristu, který nás miluje, leží na srdci celý člověk. Na tomto závažném učení spočívá misijní aspekt³² sociální nauky Církve jakožto základním prvku evangelizace³³. Sociální nauka Církve je hlásáním a svědectvím víry. Je nástrojem a nezbytným místem výchovy k ní.

16. V *Populorum progressio* nám chtěl Pavel VI. především říct, že pokrok je ve svém zrodu i své podstatě, povoláním: «V Božím úradku je každý člověk povolán k rozvoji, protože každý život je povoláním»³⁴. Právě tato skutečnost Církev opravňuje vstupovat do problematiky rozvoje. Pokud by se týkal pouze technických aspektů života člověka, a nikoli smyslu jeho putování v dějinách po boku ostatních jeho bratří, ani určení cíle tohoto putování, Církev by neměla důvod o něm mluvit. Pavel VI., stejně jako už Lev XIII. v *Rerum novarum*³⁵, si byl vědom, že plní povinnost vlastní svému úřadu, když vnáší světlo evangelia do sociálních otázek své doby³⁶.

Říci, že *rozvoj je povoláním* znamená na jedné straně uznat, že se rodí z transcendentní výzvy a, na druhé straně, že sám není s to dát si sám od sebe svůj poslední smysl. Nikoli bezdůvodně se slovo «povolání» objevuje i v dalším úryvku encykliky. Kde se říká: «Humanismus tedy není pravý, není-li otevřen Absolutnu, v uznání povolání, jež poskytuje pravou ideu lidskému životu»³⁷. Tato vize rozvoje je srdcem *Populorum progressio* a motivuje všechny úvahy Pavla VI. o svobodě, pravdě a lásce v rozvoji. To je také hlavním důvodem, proč je tato encyklika dosud aktuální.

17. Povolání je výzva, která vyžaduje svobodnou a odpovědnou odpověď. *Integrální lidský rozvoj předpokládá odpovědnou svobodu* osoby i národů: žádná struktura nemůže tento rozvoj zaručit mimo lidskou odpovědnost a nad ní. «Mesianizmy, plné slibů, avšak strůjci iluzí»³⁸, budují vždy své návrhy na popírání transcendentní dimenze rozvoje, s jistotou, že jej mají zcela k dispozici. Tato falešná jistota se obrací ve slabost, neboť sebou přináší podřízenost člověka, zredukovaného na prostředek rozvoje, zatímco pokora toho, kdo přijímá povolání se mění v pravou autonomii, neboť činí osobu svobodnou. Pavel VI. neměl pochyb o tom, že překážky a podmíněnosti rozvoj brzdí, ale byl si také jistý, že «každý, - ať už na něj doléhají jakékoli vlivy -, zůstává tvůrcem svého úspěchu či

²⁹ *Tamtéž* 101: 516-518.

³⁰ Č. 29: *AAS* 68 (1976), 25.

³¹ *Tamtéž*, 31, 26.

³² Srv. Jan Pavel II., encyklika. *Sollicitudo rei socialis*, 41: 570-572.

³³ Srv. *tamtéž*; Id. Encyklika *Centesimus annus*, 5.54: *l.c.* 799. 859-860.

³⁴ Č. 15: 265.

³⁵ Srv. *tamtéž*, 2, 258; Lev XIII, encyklika. *Rerum novarum* (15. května 1891): *Leonis XIII P.M. Acta*, XI, Romae 1892, 97-144; Jan Pavel II., encyklika. *Sollicitudo rei socialis*, 8, 519-520; *tamtéž.*, encyklika *Centesimus annus*, 5, 799.

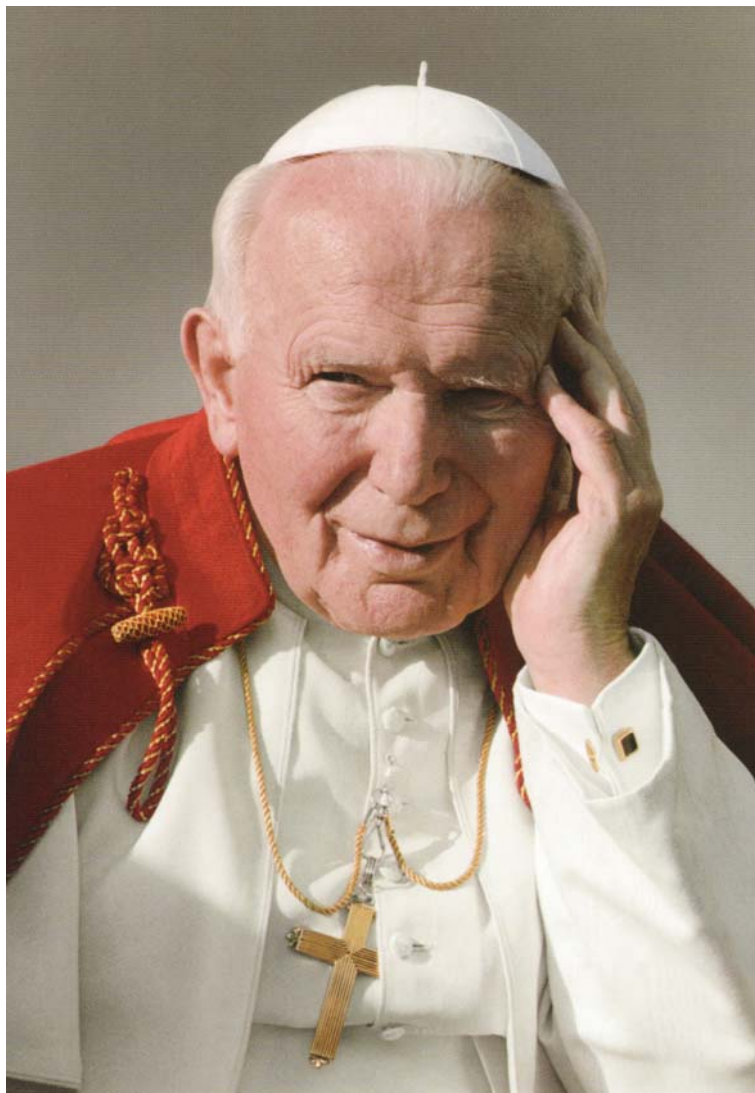
³⁶ Srv. encyklika *Populorum progressio*, 2.13: 258. 263-264.

³⁷ *Tamtéž*, 42: 278.

³⁸ *Tamtéž*, 11, 262; srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 25, 822-824.

nezdaru»³⁹. Tato svoboda se týká rozvoje, který máme před očima, ale současně také situací nedostatečného rozvoje, jež nejsou plodem náhody či historické nutnosti, ale závisí na lidské odpovědnosti. Právě proto «hladovějící národy dnes dramaticky apelují na národy, žijící v přebytku»⁴⁰. Také toto je povoláním, výzvou, adresovanou svobodnými lidmi svobodným lidem, aby se zhostili společné odpovědnosti. Papež Pavel VI. si živě uvědomoval důležitost ekonomických struktur a institucí, ale stejně tak měl jasné chápání jejich povahy nástrojů lidské svobody. Rozvoj, jen pokud je svobodný, může být integrálně lidský; může růst odpovídajícím způsobem jedině v režimu odpovědné svobody.

18. *Integrální lidský rozvoj, jakožto povolání, vyžaduje kromě svobody, aby se také respektovala jeho pravda.* Povolání k pokroku pobízí lidi, aby «se víc přičinili, poznávali a měli víc, a tak sami byli víc»⁴¹. Ale tu vyvstává problém: co znamená «být víc»? Na tuto otázku odpovídá Pavel VI. poukazem na základní odstín «pravého rozvoje»: tento «musí být integrální, to znamená zaměřený na rozvíjení každého člověka a celého člověka»⁴². V konkurenci mezi různými vizemi člověka, jež se předkládají v současné společnosti ještě více než v době Pavla VI., je křesťanské vizi vlastní, že potvrzuje a hájí bezpodmínečnou hodnotu lidské osoby a význam jejího růstu. Křesťanské povolání k rozvoji pomáhá mít na zřeteli úsilí o povznesení všech lidí a celého člověka. Pavel VI. napsal: «To, co pro nás má hodnotu je člověk, každý člověk, každá skupina lidí, až obsáhneme celé lidstvo»⁴³.

Křesťanská víra se zabývá rozvojem, nespoleháje na privilegia či mocenské pozice ani na zásluhy křesťanů, které tu rovněž byly a které tu vedle přirozených omezení existují i dnes⁴⁴, nýbrž jen na Krista, k Němuž je třeba vztahovat každé opravdové povolání k integrálnímu lidskému rozvoji. *Evangelium je základním prvkem rozvoje*, protože v něm Kristus „zjevuje tajemství Otce a jeho lásky, a tím také plně odhaluje člověka sobě

³⁹ Encyklika. *Populorum progressio*, 15, 265.

⁴⁰ *Tamtéž*, 3, 258.

⁴¹ *Tamtéž*, 6: 260.

⁴² *Tamtéž*, 14, 264.

⁴³ *Tamtéž*, srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 53-62, 859-867; Id., encyklika *Redemptor hominis* (4. března 1979) 13-14: *AAS* 71 (1979), 282-286.

⁴⁴ Srv. Pavel VI., encyklika. *Populorum progressio*, 12:, 262-263.

samému⁴⁵. Poučena svým Pánem, Církev bedlivě zkoumá znamení časů, vykládá je a tak světu nabízí „to, co je jí vlastní: celistvý pohled na člověka a lidstvo“⁴⁶. Právě proto, že Bůh vyslovuje člověku své největší „ano“⁴⁷, člověk se nemůže při realizování vlastního rozvoje obejít bez otevřenosti k božskému povolání. Pravda rozvoje spočívá v jeho integrálnosti: pokud se netýká celého člověka a každého člověka, není pravým rozvojem. To je ústřední poselství encykliky *Populorum progressio*, platné dnes a povždy. Integrální rozvoj člověka v přirozené rovině, tedy odpověď na povolání Boha Stvořitele⁴⁸, volá po ověření v „transcendentním humanizmu, jenž ... dává (člověku) nejvyšší plnost: to je nejvyšší cíl osobního rozvoje“⁴⁹. Křesťanské povolání k takovému rozvoji se tedy týká jak přirozené tak nadpřirozené roviny; protože, „je-li zatemňován Bůh, pak se začne ztrácet i naše schopnost poznávat přirozený řád a smysl a ‚dobro‘ se začíná vytrácet“⁵⁰.

19. Vize rozvoje jakožto povolání nakonec vnáší *ústřední postavení lásky v něm*. Pavel VI. si v encyklice *Populorum progressio* povšimnul, že příčiny nedostatečného vývoje nejsou primárně hmotného řádu. Vybízel nás, abychom je hledali v jiných dimenzích člověka. Především ve vůli, která často nedbá na povinnosti solidarity. Na druhém místě pak v myšlení, které vždy nedokáže odpovídajícím způsobem orientovat vůli. V úsilí o rozvoj je proto zapotřebí „lidí moudrých, schopných hlubokého přemýšlení, určených k hledání nového *humanismu*, který by umožnil modernímu člověku najít sebe sama“⁵¹. To však není všechno. Nedostatečný rozvoj má ještě závažnější příčinu než nedostatek myšlení: je jí „nedostatek bratrství mezi lidmi a mezi národy“⁵². Budou moci vůbec tohoto bratrství kdy lidé dosáhnout sami? Stále globalizovanější společnost nás sice činí bližšími, ale nečiní z nás bratry. Rozum sám je s to pochopit rovnost mezi lidmi a stanovit jejich vzájemné občanské soužití, ale nedokáže založit bratrství. To pochází z transcendentního povolání Boha Otce, který si nás zamiloval jako první a učí nás skrze Syna, co je bratrská láska. Když Pavel VI. představil různé roviny procesu rozvoje člověka, na jeho vrchol, - poté co zmínil víru, - postavil „jednotu v Kristově lásce, který nás všechny volá, abychom jako Boží děti měli účast na životě Boha živého, Otce všech lidí.“⁵³

20. Tyto perspektivy, otevřené encyklikou *Populorum progressio*, zůstávají základem pro to, aby daly rozlet a orientaci našemu nasazení pro rozvoj národů. Encyklika *Populorum progressio* potom opakovaně zdůrazňuje *naléhavost reforem*⁵⁴ a žádá, aby se k velkým problémům nespravedlnosti v rozvoji národů přistupovalo s odvahou a bez odkladu. Tato *naléhavost je diktována také láskou v pravdě*. Je to láska Kristova, která nás nutí: „*caritas Christi urget nos*“ (2 Kor 5,14). Naléhavost je vepsána nejen do věcí, nevyplývá jen z tlaku událostí a problémů, ale také z toho, co je v sázce: realizace autentického bratrství. Důležitost tohoto cíle je taková, že vyžaduje naši otevřenost, abychom ji důkladně pochopili, konkrétně uvedli do pohybu „srdcem“, a tak dali aktuálním ekonomickým a sociálním procesům rozvíjet se směrem k cílům plně lidským.

⁴⁵ II. vatikánský ekumenický koncil, pastorální konstituce o Církvi v současném světě, *Gaudium et spes*, 22.

⁴⁶ Srv. Pavel VI., encyklika. *Populorum progressio*, 13.; 263-264.

⁴⁷ Srv. Benedikt XVI., *Promluva k účastníkům IV. Národního sněmu italské církve*, Verona 19. října 2006, *Insegnamenti* II, 2 (2006), 465-477

⁴⁸ Srv. Pavel VI., encyklika. *Populorum progressio*, 16.; 265.

⁴⁹ *Tamtéž*.

⁵⁰ Benedikt XVI., *Promluva k mládeži na molu v Barangaroo*, *L'Osservatore Romano* 18. července 2008, str.8.

⁵¹ Srv. Pavel VI., encyklika. *Populorum progressio*, 20.; 267.

⁵² *Tamtéž*, 66, 289-290.

⁵³ *Tamtéž*, 21, 267-268.

⁵⁴ Srv. č. 3.29.32., 258.272.273

LIDSKÝ ROZVOJ V NAŠÍ DOBĚ

21. Pavel VI. měl *členitou vizi rozvoje*. Termínem „rozvoj“ označoval cíl vymanit národy především z hladu, bídy, endemických chorob a analfabetismu. Z ekonomického hlediska to znamenalo jejich aktivní a rovnocennou účast na mezinárodním ekonomickém procesu; z hlediska sociálního jejich evoluci směrem k vzdělaným a solidárním společnostem; z hlediska politického upevnění demokratických režimů schopných zajistit svobodu a mír. Když po tolika letech hledíme s obavami na krizový vývoj a perspektivy, které se v těchto časech vynořují, *ptáme se nakolik byla očekávání Pavla VI. uspokojena* rozvojovým modelem, který byl přijat v posledních desetiletích. Shledáváme, že byly opodstatněné obavy církve, stran schopností člověka, - zaměřeného jen technologicky, - stavět si realistické cíle a umět stále vhodněji používat nástrojů, které má k dispozici. Zisk je užitečný, je-li jakožto prostředek nasměrován k cíli, který mu dává smysl, a to jak pokud jde o jeho dosažení, tak i o jeho využití. Zisk jako výlučný cíl, je-li dosahován špatně a bez zřetele na obecné dobro jakožto poslední cíl, představuje riziko, že zničí bohatství a dá vzniknout chudobě. Ekonomický rozvoj, jaký si přál Pavel VI., měl být takový, aby produkoval reálný růst, rozšiřitelný na všechny a konkrétně udržitelný. Je pravda, že rozvoj byl a nadále zůstává pozitivním faktorem, který vytrhl z bídy miliardy lidí a vposledku dal mnoha zemím možnost stát se účinnými aktéry mezinárodní politiky. Je však také třeba přiznat, že samotný ekonomický rozvoj byl a je i nadále zatížen *deformacemi a dramatickými problémy*, které se ještě více zviditelnily současnou krizovou situací. Ta nás neodkladně staví před volby, které se stále více týkají samotného údělu člověka, který navíc nemůže přehlížet svou přirozenost. Působící technické síly, vzájemné planetární vztahy, zhoubné dopady špatně prováděných a povětšinou spekulativních finančních aktivit na reálnou ekonomiku, mohutné migrační toky, často pouze vyprovokované a posléze náležitě neřízené, bezuzdné drancování přírodních zdrojů, nás dnes přivádějí k zamyšlení nad nezbytnými opatřeními, která by vyřešila problémy, jež jsou nejenom nové vzhledem k těm, jimž čelil papež Pavel VI., ale také a především mají rozhodující dopad na současné i budoucí dobro lidstva. Aspekty krize a jejich řešení, jakož i budoucího nového možného rozvoje, jsou stále více propojeny, vzájemně se implikují, vyžadují nová úsilí o jednotné chápání a *novou humanistickou syntézu*. Složitost a závažnost aktuální ekonomické situace nám právem působí starosti, ale musíme se realisticky, s důvěrou a nadějí chopit nových odpovědností, k nimž nás volá světová scéna, která potřebuje hlubokou kulturní obnovu a znovuoobjevení základních hodnot, na nichž stavět lepší budoucnost. Krize nás zavazuje k novému projektu naší cesty, k přijetí nových pravidel, nalezení nových forem angažovanosti, využití pozitivních zkušeností a odmítnutí těch negativních. Krize se tak stává *příležitostí k rozvaze a novému plánování*. Obtížím stávajícího okamžiku je třeba čelit spíše tímto důvěřivým než rezignujícím postojem.

22. Rámec rozvoje je dnes *polycentrický*. Aktérů i příčin jak zaostalosti, tak i rozvoje je mnoho, viny a zásluhy jsou diferencované. Tento fakt by měl vést k osvobození se od ideologií, které často uměle zjednodušují realitu, a přimět k objektivnímu zkoumání lidské míry problémů. Demarkační linie mezi bohatými a chudými zeměmi již není tak zřetelná

jako v době encykliky *Populorum progressio*, jak poznamenal už Jan Pavel II.⁵⁵. *Světové bohatství v absolutních číslech roste, ale nerovnosti se zvětšují*. V bohatých zemích chudnou nové sociální kategorie a vznikají nové druhy chudoby. V nejchudších oblastech si některé skupiny užívají rozmařilého a konzumního „superrozvoje“, který nepřipustně kontrastuje s přetrvávajícími situacemi nelidské bídy. Pokračuje „pohoršení křiklavých rozdílů“⁵⁶. Korupce a ilegalita jsou, bohužel, přítomné jak v počínání ekonomických a politických subjektů bohatých zemí, starých i nových, tak i v samotných chudých zemích. Mnohdy velké nadnárodní podniky, ale ani skupiny místní produkce, nerespektují lidská práva pracujících. Mezinárodní pomoc je často odtržena od svého účelu, a to kvůli nezodpovědnosti, která se zahrnila jak v řetězcích dárcovských subjektů, tak příjemců. Také v oblasti nemateriálních či kulturních příčin rozvoje a zaostalosti můžeme nalézt stejné rozložení odpovědnosti. Existují přehnané formy ochrany poznatků ze strany bohatých zemí, prostřednictvím příliš tvrdého uplatňování práva na intelektuální vlastnictví, zejména v oblasti zdravotnictví. V některých chudých zemích současně přetrvávají kulturní modely a sociální normy chování, jež zpomalují proces rozvoje.

23. Mnohé oblasti planety se dnes, byť problematicky a nesourodě, vyvinuly a vstoupily do okruhu velkých mocností určených hrát v budoucnosti důležitou roli. Je však třeba zdůraznit, že *nestačí vyvíjet se pouze z pohledu ekonomického a technologického*. Je třeba, aby rozvoj byl především pravý a integrální. Dostat se z ekonomické zaostalosti, což je samo o sobě pozitivní, neřeší složitou problematiku povznesení člověka ani v zemích, které jsou protagonisty tohoto pokroku, ani v zemích, jež jsou ekonomicky již rozvinuté, či v těch, které jsou dosud chudé a které kromě starých forem vykořisťování mohou trpět také negativními důsledky plynoucími z růstu, poznamenaného deformacemi a nevyváženostmi.

Po pádu ekonomických a politických systémů komunistických zemí východní Evropy a konci takzvaných „antagonistických bloků“, by bylo zapotřebí komplexního zamyšlení nad rozvojem. Požadoval to Jan Pavel II., který roku 1987 poukázal na existenci těchto „bloků“ jako na jednu z hlavních příčin zaostalosti,⁵⁷ neboť politika odnímala zdroje ekonomice i kultuře, a ideologie potlačovala svobodu. V roce 1991, po událostech roku 1989, rovněž žádal, aby po rozpadu „bloků“ následovala nová globální projekce rozvoje, nejenom v těchto zemích, ale také na Západě a v těch částech světa, které se začaly rozvíjet.⁵⁸ K tomu došlo jen zčásti a i nadále to zůstává reálnou povinností, které je třeba dostát, možná i s využitím právě těch rozhodnutí, jež jsou nezbytná pro překonání aktuálních ekonomických problémů.

24. Svět, který měl před sebou Pavel VI., byl přece jen mnohem méně integrovaný než je ten dnešní, třebaže proces socializace byl i tehdy pokročilý, takže mohl říci, že sociální otázka se stala světovou. Ekonomická aktivita a politické funkce se převážně uplatňovaly uvnitř téhož vymezeného prostoru a mohly si proto vzájemně důvěřovat. Produktivní činnost probíhala převážně uvnitř státních hranic a tok finančních investic v zahraničí byl spíše omezený, takže politika mnoha států mohla určovat ekonomické priority a do značné

⁵⁵ Srv. encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 28: 548-550

⁵⁶ Srv. Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 9:, 261-262.

⁵⁷ Srv. encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 20: 536-537.

⁵⁸ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 22-29, 819-830.

míry ovládat jejich chod nástroji, které měla k dispozici. Z tohoto důvodu encyklika *Populorum progressio* připisovala „veřejné moci“⁵⁹ centrální roli, byť ne výlučnou.

V naší době se stát nachází v situaci, kdy musí čelit omezením, která jeho svrchovanosti ukládá nové ekonomicko-obchodní a mezinárodní finanční prostředí, vyznačující se rostoucím pohybem finančního kapitálu a hmotných i nehmotných výrobních prostředků. Toto nové prostředí modifikovalo politickou moc států.

Dnes – také díky lekci, kterou nám dává probíhající ekonomická krize, jež nutí *veřejnou moc státu*, aby bezprostředně korigovala omyly a dysfunkce – se jeví realističtější *nové hodnocení její role* a její moci, kterou je třeba moudře zvážit a přehodnotit tak, aby byla schopna čelit výzvám dnešního světa i za pomoci nových způsobů jejího uplatňování. Vyváženější role veřejné moci pravděpodobně posílí ty nové formy podílu na národní a mezinárodní politice, které se uskutečňují působením organizací, jež jsou činné v občanské společnosti; v tomto směru je také žádoucí, aby rostla všímavost a citelnější účast občanů na *res publica*.

25. Systémy ochrany a prevence, které v mnoha zemích existovaly už za časů Pavla VI., ze sociálního hlediska těžko mohou a v budoucnosti by v rámci hluboce proměněného rozložení sil mohly ještě hůře sledovat své cíle opravdové sociální spravedlnosti. Trh, jenž se stal globálním, podnítil především v bohatých zemích vyhledávání oblastí, kam přemístit výrobu s nízkými náklady za účelem snížit ceny mnoha druhů zboží, vyvolat růst kupní síly a urychlit tak míru rozvoje soustředěnou na větší spotřebu na vlastním vnitřním trhu. Následně trh podnítil nové formy soupeření mezi státy za účelem přitáhnout zahraniční výrobce za pomoci různých nástrojů, jako například nízkých daní a deregulací světa práce. Tyto procesy vedly ke *zredukování sítě sociálního zabezpečení* výměnou za hledání větších konkurenčních předností na globálním trhu, což vážně ohrožuje práva pracujících, základní práva člověka i solidaritu uskutečňovanou tradičními formami sociálního státu. Systémy sociálního zabezpečení mohou ztratit schopnost plnit své úkoly jak v zemích rozvojových, tak v zemích již dříve rozvinutých, nemluvě o zemích chudých. Rozpočtové politiky svým snižováním sociálních výdajů, nezřídka prosazovaným mezinárodními finančními institucemi, tady mohou občany ponechat bezmocnými tváří v tvář starým i novým rizikům; tato bezmocnost narostla v důsledku nedostatku účinné ochrany ze strany odborových organizací pracujících. Soubor sociálních a ekonomických změn má za následek, že *odborové organizace* se potýkají s velkými těžkostmi při plnění svých úkolů při zastupování zájmů pracujících, a to i proto, že vlády z důvodů prospěšnosti pro ekonomiku často omezují odborářské svobody či vyjednávací schopnost samotných odborů. Výzvu sociálního učení církve, počínaje encyklikou *Rerum novarum*⁶⁰, k zakládání odborových organizací na obranu vlastních práv je proto třeba docenit dnes mnohem více než včera a poskytnout především pohotovou a prozíravou odpověď na naléhavou potřebu zavedení jejich nové součinnosti nejen na místní, ale i na mezinárodní úrovni.

Mobilita pracovních sil, spojená se všeobecnou deregulací, byl důležitý fenomén, jenž nepostrádá pozitivní aspekty, neboť dokáže podněcovat vytváření nového bohatství a výměnu mezi různými kulturami. Nicméně, když se nejistota ohledně pracovních podmínek v důsledku procesů mobility a deregulace stane endemickou, vznikají formy

⁵⁹ Srv. č.. 23.33: 268-269. 273-274.

⁶⁰ Srv. č.. 135.

psychologické nestability a těžkosti vybudovat si vlastní důslednou životní cestu, včetně té k manželství. V důsledku toho se vytvářejí situace lidského úpadku a navíc i sociálního plýtvání. V porovnání s tím, k čemu docházelo v minulé industriální společnosti, dnes nezaměstnanost vyvolává nové aspekty ekonomické bezvýznamnosti a aktuální krize může tuto situaci jenom zhoršit. Vytržení z práce na dlouhou dobu nebo dlouhodobá závislost na veřejné či soukromé podpoře ohrožují svobodu a kreativitu lidské osoby i její rodinné a sociální vztahy, a způsobují značné utrpení v rovině psychologické a duchovní. Rádi bychom připomněli všem, kdo se snaží obnovit profil ekonomického a sociálního pořádku světa, a zejména vládám, že *prvním kapitálem, který je třeba chránit a ocenit je člověk, lidská osoba ve své integritě*: „Člověk je přece původce, střed a cíl veškerého hospodářsko-sociálního života“⁶¹.

26. Na kulturním poli jsou oproti době Pavla VI. rozdíly ještě výraznější. Tehdy byly kultury poměrně přesně definované a měly větší možnosti bránit se před pokusy o kulturní homogenizaci. Dnes možnosti *interakce mezi kulturami* značně vzrostly a dávají prostor novým možnostem mezikulturního dialogu, který - má-li být účinný, - musí mít za východisko vnitřní vědomí specifické identity různých partnerů. Neměl by se ovšem přehlížet fakt, že rostoucí komercializace kulturních výměn dnes vede k dvojímu nebezpečí. Za prvé dochází ke *kulturnímu eklektismu* často nekriticky přijímanému: kultury jsou přibližovány a chápány jako v podstatě ekvivalentní a vzájemně zaměnitelné. To přispívá k ústupkům vůči relativismu, který pravému mezikulturnímu dialogu nepomáhá; na sociální rovině kulturní relativismus způsobuje, že se kulturní skupiny přibližují a žijí pospolu, ale odděleně, bez autentického dialogu a tedy bez pravé integrace. Za druhé existuje opačné nebezpečí, jímž je *kulturní zploštění* a homologizace jednání a životních stylů. Tímto způsobem se ztrácí hluboký význam kultury různých národů a rozmanitých lidových tradic, v nichž se lidská osoba vyrovnává se základními životními otázkami⁶². Eklektismus a kulturní zploštění se sbíhají v oddělení kultury od lidské přirozenosti. Kultury tak už nedokáží nacházet měřítko v přirozenosti, která je přesahuje,⁶³ a končí tím, že redukuje člověka na pouhý kulturní element. Dojde-li k tomu, pak lidstvo kráčí vstříc novým nebezpečím poroby a manipulace.

27. V mnoha chudých zemích přetrvává krajní životní nejistota a hrozí její prohloubení. Je důsledkem nedostatku potravy: *hlad* stále kosí mnoho obětí mezi četnými Lazary, kterým není dovoleno sedět u prostřeného stolu boháčova, jak to vyjádřil Pavel VI.⁶⁴ *Sytit hladové* (srv. Mt 25,35.37.42) je etický imperativ pro univerzální církev, která odpovídá na učení o solidaritě a sdílení svého Zakladatele, Pána Ježíše. Navíc, vymýcení hladu ze světa se v době globalizace stalo také požadavkem, který je třeba sledovat pro udržení míru a stability planety. Hlad neplyne ani tak z materiálního nedostatku, jako spíše s nedostatku sociálních zdrojů, z nichž ten nejzávažnější má institucionální povahu. Chybějí totiž vhodně uspořádané ekonomické instituce schopné zaručit pravidelný a odpovídající přístup k potravě a vodě z hlediska výživy, stejně tak jako čelit nezbytnostem, spjatým s primárními potřebami a skutečnými potravinovými krizemi vyvolanými přírodními katastrofami či nezodpovědností národní a mezinárodní politiky. Problém potravinové

⁶¹ II. vatikánský ekumenický koncil, pastorální konstituce o Církvi v současném světě, *Gaudium et spes*, 63.

⁶² Srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 24, 821-822.

⁶³ Srv. *tamtéž*, encyklika *Veritatis splendor* (6. srpna 1993), 33.46.51: AAS 85 (1993), 1160.1169-1171.1174-1175; Id., *Projev ke Generálnímu zasedání OSN u příležitosti 50. výročí založení* (5. října 1995), 3: *Insegnamenti XVIII*, 2 (1995), 732-733.

⁶⁴ Srv. encyklika *Populorum progressio*, 47., 280-281; Jan Pavel II., encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 42: 572-574.

nejistoty je třeba řešit v dlouhodobé perspektivě odstraňováním strukturálních příčin, které jej vyvolávají, a prosazováním zemědělského rozvoje v nejhudších zemích investicemi do venkovských infrastruktur, do zavodňovacích soustav, dopravy, organizace trhu, vyvíjení a šíření vhodných zemědělských technik schopných lépe využívat lidské a lokálně přístupnější přírodní a sociálně-ekonomické zdroje tak, aby byla zaručena jejich udržitelnost i dlouhodobě. To vše je třeba realizovat zapojením místních komunit do rozhodování a procesů volby, jež se týkají využívání obdělávatelné půdy. V této perspektivě by mohlo být užitečné brát v úvahu nové hranice, které se otevírají korektním využitím tradičních a inovačních zemědělských výrobních technik za předpokladu, že byly po náležitém ověření uznány za vhodné a že budou respektovat životní prostředí a budou pozorné k nejvíce znevýhodněným populacím. Současně by se neměla přehlížet otázka spravedlivé zemědělské reformy v rozvojových zemích. Právo na výživu stejně jako právo na vodu nabývá důležitou roli pro uznání dalších práv, počínaje především primárním právem na život. Je proto nezbytné, aby uzrálo solidární svědomí, které bude pokládat *výživu a přístup k vodě za univerzální práva všech lidských bytostí bez rozdílů a bez diskriminací*.⁶⁵ Kromě toho je navíc třeba zdůraznit, že cesta solidarity k rozvoji chudých zemí by mohla představovat řešení probíhající globální krize, jak v poslední době vytušili významní politici a představitelé mezinárodních institucí. Podpora ekonomicky chudých zemí prostřednictvím financování inspirovaného solidaritou, s cílem, aby tak ony samy mohly uspokojit poptávku po spotřebním zboží a rozvoji vlastních občanů, může vést nejen k opravdovému ekonomickému růstu, ale také k podpoře výrobních kapacit bohatých zemí, které hrozí, že se budou potýkat s krizí.

28. Jedním z nejzřejmějších aspektů dnešního rozvoje je důležitost tématu *úcty k životu*, které nemůže být v žádném případě oddělováno od otázek týkajících se rozvoje národů. Jde o aspekt, který poslední dobou nabývá stále většího významu a nutí nás rozšířit chápání pojmu chudoby⁶⁶ a nedostatečného rozvoje o otázky spojené s přijímáním života zejména tam, kde se tomu různými způsoby brání.

Nejenže situace chudoby vyvolává v mnoha regionech vysokou dětskou úmrtnost, ale v různých částech světa přetrvávají ze strany vlád praktiky demografické kontroly, které často propagují antikoncepci a také nutí k interrupcím. V ekonomicky rozvinutých zemích jsou velmi rozšířeny legislativy, které se staví proti životu a dnes již ovlivnily chování a praxi, což přispívá k šíření mentality, jež nepřeje porodnosti, a tuto se snaží předávat také jiným státům, jako by se jednalo o kulturní pokrok.

Některé nevládní organizace se pak aktivně přičiňují o šíření interrupcí a někdy prosazují v chudých zemích provádění sterilizací i bez vědomí žen. Kromě toho existuje i opodstatněné podezření, že samotná rozvojová pomoc se někdy pojí s určitými zdravotnickými politikami, které zahrnují faktické zavedení silné kontroly porodnosti. Zneklidňující jsou také legislativy, které počítají s euthanasií, jakož i nátlak národních i mezinárodních skupin, které vyžadují její právní uznání.

Otevřenost vůči životu je středem pravého rozvoje. Vydá-li se společnost směrem k popření a potlačování života, končí tím, že už nebude nacházet motivace a nezbytné energie, aby se nasadila do služeb pravého dobra člověka. Ztrácí se osobní a sociální vnímavost k přijímání nového života a ochabují i jiné formy přijetí, užitečné v sociálním

⁶⁵ Srv. Benedikt XVI, *Poselství u příležitosti Světového dne výživy 2007: AAS 99 (2007), 933-935.*

⁶⁶ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Evangelium vitae*, 18.59.63-64., 419-421. 467-468. 472-475

životě.⁶⁷ Přijetí života zoceluje morální energie a činí je schopnými vzájemné pomoci. Pěstováním otevřenosti k životu mohou bohaté národy lépe pochopit potřeby chudých, vyvarovat se vynakládání obrovských ekonomických a intelektuálních zdrojů na uspokojování egoistických choutek vlastních občanů a naopak prosazovat ušlechtilé jednání s vyhlídkou na morálně zdravou a solidární výrobu při respektování základního práva každého národa a každé lidské osoby na život.

29. Dalším aspektem dnešního života, který je velmi úzce spojen s rozvojem, je popírání *práva na náboženskou svobodu*. Nemám na mysli jenom boje a konflikty, které ve světě dosud probíhají z náboženských důvodů, ačkoli někdy je náboženství jen záminkou, která zastírá důvody jiného druhu, jako je touha po moci a bohatství. Dnes se skutečně často zabíjí v posvátném jménu Boha, jak vícekrát veřejně zdůraznil a odsoudil můj předchůdce Jan Pavel II. i já sám.⁶⁸ Násilí brzdí autentický rozvoj a brání vývoji národů k většímu sociálně-ekonomickému a duchovnímu blahu. To platí zejména o terorismu s fundamentalistickým pozadím,⁶⁹ který plodí bolest, pustošení a smrt, blokuje dialog mezi národy a odčerpává velké zdroje z jejich mírového a civilního nasazení. Je však třeba dodat, že kromě náboženského fanatismu, který v některých prostředích brání uplatňování práva na náboženskou svobodu, existuje také programová náboženská lhostejnost či praktický ateismus prosazovaný mnoha zeměmi v rozporu s potřebami rozvoje národů, čímž jim odnímají duchovní a lidské zdroje. Bůh je *zárukou pravého rozvoje člověka*, neboť tím, že ho stvořil ke svému obrazu, položil rovněž základ jeho transcendentní důstojnosti a živí jeho konstitutivní touhu „být více“. Člověk není atomem ztraceným v nahodilém vesmíru,⁷⁰ nýbrž Božím tvorem, kterého On obdařil nesmrtelnou duší a jehož odjakživa miluje. Kdyby byl člověk pouhým plodem buď náhody či nutnosti, anebo kdyby musel své touhy omezovat na úzký horizont situací, v nichž žije, kdyby všechno bylo jenom dějinami a kulturou a člověk by neměl přirozenost určenou k transcenci do nadpřirozeného života, pak by se dalo mluvit o růstu nebo evoluci, nikoli však o rozvoji. Když stát toleruje, vyučuje nebo dokonce ukládá formy praktického ateizmu, odnímá svým občanům morální a duchovní sílu nezbytnou k použití pro integrální rozvoj člověka a brání jim, aby s novou dynamikou činili pokroky ve svém nasazení za velkodušnější odpověď člověka na božskou lásku.⁷¹ Stává se také, že ekonomicky rozvinuté nebo perspektivní země v rámci svých kulturních, obchodních či politických vztahů exportují do chudých zemí tuto omezenou vizi lidské osoby a jejího údělu. Je to škoda, kterou „superrozvoj“⁷² působí autentickému rozvoji, když je provázen „mravní zaostalostí“.⁷³

30. Téma integrálního lidského rozvoje nabývá v tomto směru ještě složitějšího dosahu: korelace mezi jeho rozmanitými prvky vyžaduje, aby se usilovalo o *integraci různých úrovní lidského vědění* s ohledem na prosazení opravdového rozvoje národů. Často se má za to, že rozvoj nebo příslušná sociálně-ekonomická opatření vyžadují pouze jejich

⁶⁷ Srv. Benedikt XVI., *Poselství ke Světovému dni míru 2007*, 5: *Insegnamenti* II, 2 (2006), 778.

⁶⁸ Srv. Jan Pavel II., *Poselství ke Světovému dni míru 2002*, 4-7.12-15: *AAS* 94 (2002), 134-136. 138- 140, *Poselství ke Světovému dni míru 2004*, 8: *AAS* 96 (2004), 119; *Poselství ke Světovému dni míru 2005*, 4: *AAS* 97 (2005), 177-178; Benedikt XVI., *Poselství ke Světovému dni míru 2006*, 9-10: *AAS* 98 (2006), 60-61; *Poselství ke Světovému dni míru* 5.14: 778. 782-783.

⁶⁹ Srv. Jan Pavel II., *Poselství ke Světovému dni míru 2002*, 6: 135; Benedikt XVI., *Poselství ke Světovému dni míru 2006*, 9-10: 60-61.

⁷⁰ Srv. Benedikt XVI., *Homilie při mši svaté na Islinger Feld v Řeznu* (12. září 2006): *Insegnamenti* II, 2 (2006), 252-256.

⁷¹ Srv. encyklika *Deus caritas est*, 217-218.

⁷² Srv. encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 28: 548-550.

⁷³ Srv. Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 19:., 266-267.

provedení jakožto plod obecného konání. Toto obecné konání však potřebuje orientaci, protože „každá sociální činnost předpokládá určitou nauku“.⁷⁴ Vezme-li se v úvahu složitost problémů, je zřejmé, že různé disciplíny musejí spolupracovat v uspořádaných interdisciplinárních vztazích. Láska (*caritas*) nevyklučuje vědění, ale vyžaduje ho, prosazuje a zevnitř oživuje. Vědění není nikdy jenom dílem inteligence. Může být zajisté redukováno na kalkul a experiment, ale chce-li být moudrostí schopnou orientovat člověka ve světle prvotních principů a jeho posledních cílů, musí být „ochuceno“ „solí“ lásky. Konání bez vědění je slepé a vědění bez lásky je sterilní, neboť „ten, kdo je ožívován opravdovou láskou, je velmi vynalézavý v odhalování příčin bídy, v nacházení prostředků, jak proti ní bojovat a jak nad ní úplně zvítězit.“⁷⁵ Tváří v tvář jevům, před nimiž stojíme, láska v pravdě vyžaduje především poznání a pochopení, u vědomí a respektování specifické kompetence každé úrovně vědění. Láska není pozdější přídavek, jakoby jakýsi dodatek k již skončené práci různých disciplín, nýbrž vede s nimi dialog již od začátku. Požadavky lásky neprotiřečí požadavkům rozumu. Lidské vědění je nedostatečné a závěry věd nemohou samy ukázat cestu k integrálnímu rozvoji člověka. Vždycky je zapotřebí vydávat se dál: vyžaduje to láska v pravdě.⁷⁶ Jít dál však nikdy neznamená přehlížet závěry rozumu, ani stavět se proti jeho výsledkům. Není napřed inteligence a potom láska: existuje *láska bohatá inteligencí a inteligence plná lásky*.

31. To znamená, že morální hodnocení a vědecké bádání musí růst společně a že láska je má ožívovat v harmonickém interdisciplinárním celku, tvořeném jednotou i rozlišováním. Sociální učení církve, jež má „*důležitou interdisciplinární dimenzi*“,⁷⁷ může z tohoto hlediska plnit mimořádně účinnou funkci. Umožňuje víře, teologii, metafyzice a vědám nalézt jejich místo v rámci spolupráce ve službách člověku. Především tady uskutečňuje sociální učení církve svou sapienciální dimenzi. Pavel VI. jasně viděl, že jednou z příčin zaostalosti je nedostatek moudrosti, reflexe, myšlení, jež by bylo s to vypracovat orientační syntézu,⁷⁸ „počínajíc jasným pohledem na všechny stránky hospodářské, sociální, kulturní a duchovní“.⁷⁹ Přehnaná roztržštěnost vědění⁸⁰, uzavřenost humanitních věd před metafyzikou,⁸¹ obtíže dialogu věd s teologií jsou na škodu nejenom pro rozvoj vědění, ale také pro rozvoj národů, protože když k tomu dochází, lze obtížněji spatřit celkové dobro člověka v různých jeho charakteristických dimenzích. „Rozšíření našeho pojetí rozumu a jeho užívání“⁸² je nezbytné vzhledem k tomu, abychom dokázali náležitě zvážít všechny pojmy týkající se otázek rozvoje a řešení sociálně-ekonomických problémů.

32. Velké novinky, které dnes nabízí obraz rozvoje národů, kladou v mnoha případech požadavek *nových řešení*. Je třeba hledat je společně při respektování zákonitostí vlastních každé skutečnosti a ve světle integrální vize člověka, která by, nahlížená pohledem očištěným láskou, osvětlila různé aspekty lidské osoby. Objeví se tak jedinečné

⁷⁴ *Tamtéž*, 39, 276-277.

⁷⁵ *Tamtéž*, 75, 293-294.

⁷⁶ Srv. Benedikt XVI., encyklika *Deus caritas est*, 28, 238-240.

⁷⁷ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 59, 864.

⁷⁸ Srv. Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 40.85: 277. 298- 299

⁷⁹ *Tamtéž*, 13., 263-264.

⁸⁰ Jan Pavel II., encyklika *Fides et ratio* (14. září 1998), 85: *AAS* 91 (1999), 72-73.

⁸¹ *Tamtéž*, 83., 70-71.

⁸² Benedikt XVI., *Projev na univerzitě v Řezně* (12. září 2006): *Insegnamenti* II, 2 (2006), 265.

konvergence a konkrétní možnosti řešení, aniž by bylo třeba se vzdávat jakékoli základní složky lidského života.

Důstojnost lidské osoby a požadavky spravedlnosti vyžadují, aby ekonomická rozhodnutí zejména dnes nevedla k přílišnému a morálně nepřijatelnému zvyšování rozdílů v bohatství⁸³ a nadále *jako prioritu sledovala dostupnost zaměstnání* nebo jeho udržení pro všechny. Je třeba vidět, že si to žádá i „ekonomická logika“. Systematické zvyšování nerovností mezi sociálními skupinami uvnitř jedné země a mezi populacemi různých zemí, tedy masivní růst chudoby v relativním smyslu, nejenže směřuje k erozi sociální soudržnosti a uvádí tak do nebezpečí demokracii, ale má také negativní dopad na ekonomickou rovinu prostřednictvím postupné eroze „sociálního kapitálu“, totiž celkových vztahů důvěry, věrohodnosti a respektování pravidel, jež jsou nezbytná pro každé občanské soužití.

Je to opět ekonomická věda, která nám říká, že situace strukturální nejistoty plodí kontraproduktivní postoje a způsobuje plýtvání lidskými zdroji, neboť pracující tíhne spíše k pasivnímu přizpůsobení se automatickým mechanismům než ke svobodné kreativitě. I v tomto bodě existuje konvergence ekonomické vědy a morálního hodnocení. *Lidské výdaje jsou vždycky i ekonomickými výdaji* a ekonomické dysfunkce přinášejí vždy i lidské výdaje.

Dále je třeba zmínit, že zploštění kultur na technologickou dimenzi, třebaže v krátkodobém výhledu může vést k ziskům, dlouhodobě brání vzájemnému obohacování a dynamikám spolupráce. Je důležité rozlišovat mezi krátkodobými a dlouhodobými ekonomickými či sociologickými úvahami. Pokles úrovně v ochraně práv pracujících anebo upuštění od mechanismů přerozdělovajících výnosy s cílem dosáhnout větší mezinárodní konkurenceschopnosti dané země zabraňují tomu, aby se uplatňoval dlouhodobý rozvoj. Je tedy třeba pozorně vyhodnotit důsledky, které mají na lidi aktuální výhledově krátkodobé či mnohdy velice krátkodobé ekonomické tendence. To vyžaduje *novou a hlubší reflexi o smyslu ekonomiky a jejích cílů*,⁸⁴ jakož i hlubokou a prozíravou revizi modelů rozvoje s cílem korigovat dysfunkce a deformace. Ve skutečnosti si to žádá stav ekologického zdraví planety a především morální a kulturní krize člověka, jejíž příznaky jsou již delší dobu zřejmé ve všech částech světa.

33. Více než čtyřicet let po vydání encykliky *Populorum progressio* zůstává její téma, tedy právě rozvoj, *stále otevřeným problémem*, který se v důsledku probíhající ekonomicko-finanční krize stal ještě pronikavějším a naléhavějším. Jestliže některé oblasti planety, dlouhodobě sužované chudobou, doznaly značných změn, pokud jde o růst a podíl na světové produkci, v jiných zónách dosud trvá situace bídy srovnatelná s tou, jaká existovala v dobách Pavla VI., ba v některých případech lze dokonce mluvit o zhoršení. Je příznačné, že na některé příčiny této situace poukázala již encyklika *Populorum progressio*, jako např. vysoké celní sazby, které stanovují ekonomicky rozvinuté země a tak stále brání produktům pocházejícím z chudých krajín, aby se dostaly na trh v bohatých zemích. Jiné příčiny, které encyklika jenom nastínila, se později vynořily s větší zřejmostí. To je případ vyhodnocení procesu dekolonizace, která byla tehdy v plném proudu. Pavel VI. vyjádřil přání, aby cesta k autonomii proběhla ve svobodě a pokoji. Po více než

⁸³ Srv. Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 33., 273- 274.

⁸⁴ Srv. Jan Pavel II., *Poselství ke Světovému dni míru 2000*, 15: AAS 92 (2000), 366.

čtyřiceti letech musíme uznat, že je tato cesta obtížná, a to jak z důvodů nových forem kolonialismu a závislosti na starých a nových hegemonistických zemích, tak i z důvodů závažné nezodpovědnosti uvnitř samotných osamostatněných zemí.

Hlavní novinkou byla *exploze vzájemné celoplanetární závislosti*, dnes obecně známé jako globalizace. Pavel VI. ji částečně předvídal, ale překvapující jsou rozměry a prudkost, s nimiž se rozvinula. Tento proces, který se zrodil v ekonomicky rozvinutých zemích, svou povahou zahrnul do sebe všechny ekonomiky. Byl hlavním hybatelem toho, že se celé regiony vymanily ze zaostalosti, a sám o sobě představuje obrovskou příležitost. Nicméně, nebude-li veden láskou v pravdě, může tento celoplanetární podnět vést k rizikům dosud nepoznaných škod a nových rozdělení lidské rodiny. Lásky a pravda proto stojí před nevídaným kreativním závazkem, který je zajisté velmi rozsáhlý a složitý. Jde o *rozšíření hranic rozumu a jeho uschopnění k tomu, aby poznával tyto mohutné nové dynamiky, dával jim orientaci* a oživoval je v perspektivách „civilizace lásky“, jejíž sémě Bůh vložil do každého národa a do každé kultury.

TŘETÍ KAPITOLA

BRATRSTVÍ, EKONOMICKÝ ROZVOJ A OBČANSKÁ SPOLEČNOST

34. *Láska v pravdě* staví člověka před úchvatnou zkušenost daru. Dobročinnost je přítomná v jeho životě v mnoha formách, často nepoznaných, v důsledku životní vize, zaměřené pouze na produkci a užitek. Lidská bytost je utvořena jako dar, jenž vyjadřuje a uskutečňuje její transcendentní dimenzi. Moderní člověk je někdy mylně přesvědčen, že je jediným autorem sebe sama, života svého i života společnosti. To je domněnka vyplývající ze sobecké uzavřenosti do sebe sama, jež má původ – řečeno slovníkem víry – v *prvotním hříchu*. Moudrost církve vždy nabádala mít na zřeteli prvotní hřích také při interpretaci sociálních skutečností i při budování společnosti: „Popírat, že člověk má zraněnou přirozenost, nakloněnou ke zlu, je příčinou velkých omylů v oblasti výchovy, politiky, sociální činnosti a v oblasti mravní.“⁸⁵ Do seznamu oblastí, v nichž se projevují zhoubné účinky hříchu, se již dlouhou dobu počítá také oblast ekonomie. Zřejmý důkaz toho máme také v našich časech. Přesvědčení o vlastní soběstačnosti a o schopnosti odstranit zlo v dějinách jenom vlastním přičiněním přivedla člověka k tomu, že spojuje štěstí a spásu s imanentními formami materiálního blahobytu a sociální činnosti. Přesvědčení o autonomii ekonomie, která nesmí přijímat „vlivy“ morální povahy, přivedlo člověka ke zneužívání ekonomického nástroje dokonce ničivým způsobem. Toto přesvědčení dlouhodobě vedlo k ekonomickým, politickým a sociálním systémům, které pošlapávaly svobodu lidské osoby i sociálních útvarů, a právě proto nebyly schopny zajistit spravedlnost, kterou slibovaly.

⁸⁵ *Katechismus* katolické Církve, č. 407; srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 25: 822-824.

Tímto způsobem, jak jsem napsal ve své encyklice *Spe salvi*, se dějinám odnímá *křesťanská naděje*,⁸⁶ která je však mocným sociálním zdrojem ve službách integrálního lidského rozvoje hledaného ve svobodě a spravedlnosti. Naděje povzbuzuje rozum a dává mu sílu orientovat vůli.⁸⁷ Je přítomná již ve víře, která ji dokonce vzbuzuje. Láska v pravdě se jí živí a současně ji projevuje. Poněvadž je naprosto nezištným Božím darem, vstupuje do našeho života jako něco nezaslouženého, co přesahuje každý zákon spravedlnosti. Dar svou povahou překračuje zásluhu a jeho mírou je přemíra. Předchází nás v samotné naší duši jako znamení Boží přítomnosti v nás a jeho očekávání ve vztahu k nám. Pravda, která stejně jako láska je darem, je větší než my, jak učí svatý Augustin.⁸⁸ Také pravda o nás samých a o našem osobním svědomí, nám byla především „dána“. V každém poznávacím procesu tak pravda není námi produkována, nýbrž vždy ji nacházíme, nebo lépe řečeno, dostáváme. Ona, stejně jako láska, „se nerodí z přemýšlení a z vůle, ale jistým způsobem se lidské bytosti ukládá“.⁸⁹

Jakožto dar, jehož se dostalo všem, je láska v pravdě silou, která utváří společenství, sjednocuje lidi způsobem, v němž neexistují bariéry, ani hranice. Společenství lidí může být vytvářeno námi samotnými, ale nikdy nebude s to být pouze svými silami společenstvím plně bratrským, ani nebude vedeno k překročení hranic, totiž k tomu stát se vskutku univerzálním společenstvím: jednota lidského rodu, bratrské společenství přesahující každé rozdělení se rodí na základě svolání slovem Boha, který je Láskou. Abychom se vyrovnali s touto rozhodující otázkou, musíme na jedné straně upřesnit, že logika daru nevyklučuje spravedlnost a nestaví se proti ní druhotně a zvnějšku, a na druhé straně, že ekonomický, sociální a politický rozvoj, má-li být autenticky lidský, potřebuje prostor pro *princip dobročinnosti* jakožto výraz bratrství.

35. Pokud existuje vzájemná a všeobecná důvěra, pak *trh* je ekonomickou institucí umožňující setkání lidských osob jakožto ekonomických činitelů, užívajících smlouvu jako pravidlo svých vztahů, a kteří si mezi sebou vyměňují směníitelná zboží a služby, aby uspokojily své potřeby nebo touhy. Trh je podřízen principům takzvané *komutativní spravedlnosti*, která řídí právě vztahy dávání a přijímání mezi rovnocennými partnery. Sociální učení církve však nikdy nepřestalo zdůrazňovat význam *spravedlnosti distributivní* a *spravedlnosti sociální* pro samotnou tržní ekonomiku, a to nejen proto, že tržní ekonomika je součástí širšího sociálního a politického propojení, ale také kvůli soustavě vztahů, v nichž se uskutečňuje. Trh ponechaný pouhému principu ekvivalence hodnot směňovaného zboží nedokáže vyprodukovat takovou sociální soudržnost, kterou má k dobrému fungování sám zapotřebí. *Bez forem solidarity uvnitř trhu a bez vzájemné důvěry nemůže trh plně vykonávat svou ekonomickou funkci*. Tato důvěra se dnes na mezinárodní úrovni vytratila, a ztráta důvěry je ztrátou závažnou.

Proto Pavel VI. v encyklice *Populorum progressio* správně zdůraznil skutečnost, že samotný ekonomický systém by všeobecným praktikováním spravedlnosti získal, neboť

---

⁸⁶ Srv. č. 17, *AAS* 99 (2007), 1000.

⁸⁷ *Tamtéž*, 23, 1004-1005.

⁸⁸ Svatý Augustin podává tuto nauku podrobně v dialogu o svobodné volbě (*De libero arbitrio* II 3,8,27). Ukazuje na existenci „vnitřního smyslu“ v lidské duši. Tento smysl spočívá v úkonu, který se koná mimo normální funkce rozumu, nerefléktovaném a jakoby instinktivním úkonu, kterým rozum, když si uvědomí svou pomíjivost a omylnost, připouští, že nad ním existuje něco věčného, absolutně pravdivého a jistého. Jméno, které svatý Augustin dává této vnitřní pravdě, je někdy Bůh, (*Confessioni* 10,24,35; 12,25,35; *De libero arbitrio* II 3,8,27), častěji Kristus (*De magistro* 11,38; *Confessioni* 7,18,24; 11,2,4).

⁸⁹ Benedikt XVI., encyklika *Deus caritas est*, 3, 219.

první kdo by měl prospěch z rozvoje chudých zemí by byly země bohaté.⁹⁰ Podle papeže se nejedná jenom o nápravu dysfunkcí prostřednictvím poskytované pomoci. Chudé netřeba chápat jako „břímě“,⁹¹ nýbrž jako zdroj i z čistě ekonomického hlediska. Nicméně je třeba považovat za mylnou takovou teorii, podle níž tržní ekonomika strukturálně potřebuje určitou kvótu chudoby a zaostalosti, aby mohla fungovat co nejlépe. Zájmem trhu je prosazovat emancipaci, ale aby tomu tak opravdu bylo, nemůže spoléhat jenom sám na sebe, protože trh není s to sám vyprodukovat to, co překračuje jeho možnosti. Musí čerpat morální sílu z jiných subjektů, které jsou schopny ji vytvářet.

36. Ekonomická činnost nemůže vyřešit všechny sociální problémy pomocí jednoduchého rozšíření *tržní logiky*. Musí být *zaměřena na dosahování obecného dobra*, o které se má také a především starat politická obec. Proto je třeba mít na paměti, že příčina velkých nevyvážeností tkví v oddělování ekonomické činnosti, jíž by měla náležet pouze produkce bohatství, od politické činnosti, jíž by pak mělo příslušet uplatňování spravedlnosti pomocí přerozdělování.

Církev vždycky měla za to, že ekonomickou činnost nelze považovat za antisociální. Trh není a nesmí se stávat sám o sobě místem převahy silnějšího nad slabším. Společnost se nemá před trhem chránit jako by jeho rozvoj přinášel *ipso facto* smrt autenticky lidských vztahů. Je nepochybně pravdou, že trh může být orientován negativně, a to ne že by jeho povaha byla taková, nýbrž proto, že jej určitá ideologie může zavádět tímto směrem. Netřeba totiž zapomínat, že trh v čistém stavu neexistuje. Nabývá svých forem z kulturních konfigurací, které jej specifikují a orientují. Ekonomika a finance, jakožto nástroje, totiž mohou být užívány špatně, když ten, kdo je spravuje sleduje pouze sobecké cíle. Takto je možné dospět k tomu, že nástroje samy o sobě dobré, se změny na nástroje škodlivé. Je to však zatemněný rozum člověka, který vyvolává tyto následky, nikoli nástroj sám o sobě. Nelze tedy volat k odpovědnosti nástroj, nýbrž člověka, jeho mravní svědomí a jeho osobní a sociální odpovědnost.

Sociální učení církve chápe trh a jeho vztah ke společnosti zcela odlišným způsobem než výše zmíněná pojetí. Má za to, že autenticky lidské vztahy, přátelství a společenskost, solidarita a vzájemnost se mohou žít i v rámci ekonomické činnosti a nikoli pouze mimo ni nebo „po“ ní. Ekonomická sféra není ani eticky neutrální ani svou povahou nelidská a antisociální. Náleží k činnosti člověka a právě proto, že je lidská, musí být strukturována a institucionalizována eticky.

Velká výzva, před níž stojíme a jež vyvstala z problematiky rozvoje v této době globalizace a stala se ještě naléhavější v důsledku ekonomicko-finanční krize, spočívá v tom, aby se prokázalo na rovině myšlení i jednání, že nejenom pouhé tradiční principy sociální etiky, jako je transparentnost, poctivost a odpovědnost, nelze přehlížet nebo omezovat, ale že v *tržních vztazích* mohou a mají mít své místo v *normální ekonomické činnosti* také *princip dobročinnosti* a logika daru jakožto výraz bratrství. Jde o požadavek člověka v nynější době, ale také o požadavek samotné ekonomické logiky. Jde o požadavek lásky a zároveň i pravdy.

37. Sociální učení církve vždycky tvrdilo, že *spravedlnost má vztah ke všem fázím ekonomické činnosti*, protože má vždycky co do činění s člověkem a jeho požadavky. Nacházení zdrojů, financování, výroba, spotřeba a všechny další fáze ekonomického cyklu

⁹⁰ *Tamtéž*, 49, 281.

⁹¹ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 28, 827-828..

mají nevyhnutelné morální implikace. *Každé ekonomické rozhodnutí tak má důsledek morální povahy.* To všechno potvrzují také sociální vědy i tendence soudobé ekonomie. Před časem bylo možná myslitelné nejprve svěřit ekonomice vytváření bohatství a potom přidělit politice úkol jeho rozdělování. Dnes se to všechno jeví jako obtížnější, vzhledem k tomu, že ekonomické aktivity nejsou uzavřeny na omezeném území, přičemž autorita vlád je nadále pouze lokální. Požadavky spravedlnosti se proto musí respektovat již od počátku ekonomického procesu a nikoli až potom nebo jen okrajově. Za tímto účelem je třeba, aby se na trhu otevřel prostor pro ekonomické aktivity realizované subjekty, které se svobodně rozhodly utvářet vlastní jednání podle principů odlišných od zásad pouhého zisku, avšak bez toho, že by se tím zřikaly vytváření ekonomické hodnoty. Mnohé řeholní či laické výrazy ekonomiky, které čerpají z charismat, dokazují, že je to konkrétně možné.

Ekonomika v době globalizace pociťuje následky konkurenčních modelů spojených se vzájemně velmi odlišnými kulturami. Ekonomicko-podnikatelské jednání, které z toho plyne, nalézá styčný bod převážně v respektování komutativní spravedlnosti. *Ekonomický život* samozřejmě potřebuje *kontrakt*, aby uspořádal směnné vztahy mezi ekvivalentními hodnotami. Potřebuje však také *spravedlivé zákony a formy přerozdělování* řízené politikou a kromě toho skutky, které by mu vtiskly *ducha daru*. Ekonomika v době globalizace patrně favorizuje první logiku, tedy logiku smluvní směny, ale přímo či nepřímo dokazuje, že má zapotřebí také ostatní dvě, tedy politickou logiku i logiku daru bez oplátky.

38. Můj předchůdce Jan Pavel II. naznačil tuto problematiku, když v encyklice *Centesimus annus* poukázal na nezbytnost systému o třech subjektech: *trhu, státu a občanské společnosti*.⁹² V občanské společnosti objevil tu nejvlastnější oblast *ekonomiky dobročinnosti* a bratrství, ale neměl v úmyslu upírat ji ostatním dvěma sférám. Dnes můžeme říci, že ekonomický život musí být chápán jako vícedimenzionální realita: různou měrou a specifickými způsoby musí všude být přítomen aspekt bratrské vzájemnosti. V době globalizace nemůže ekonomická činnost přehlížet nezištnost, která rozsévá a živí solidaritu a odpovědnost za spravedlnost a obecné dobro v jejích různých subjektech a aktérech. V posledku jde o konkrétní a hlubokou formu ekonomické demokracie. Solidarita znamená v první řadě pocit odpovědnosti všech za všechny⁹³ a nemůže být proto delegována pouze na stát. Zatímco kdysi bylo možné se domnívat, že nejprve je zapotřebí usilovat o spravedlnost a že dobročinnost přichází později jako doplněk, dnes je třeba říci, že bez dobročinnosti nelze uskutečnit ani spravedlnost. Je proto zapotřebí trhu, na kterém budou moci svobodně působit pod podmínkou rovných příležitostí podniky, které sledují institucionálně odlišné cíle. Vedle soukromých podniků orientovaných na zisk a veřejných podniků různého typů musí mít možnost zařazení a vyjádření i takové výrobní organizace, které sledují cíle sociální a vzájemné pomoci. Z jejich vzájemné konfrontace na trhu lze očekávat určitý druh prokřížení podnikatelského jednání a tedy vnímavou pozornost pro *zcivilizování ekonomiky*. Láska v pravdě v tomto případě znamená, že je třeba dát formu a organizaci takovým ekonomickým iniciativám, které, aniž by odmítaly zisk, mají v úmyslu překračovat logiku směny ekvivalentů i logiku zisku jakožto cíle o sobě.

39. Pavel VI. v encyklice *Populorum progressio* žádal uzpůsobení *modelu tržní ekonomiky tak, aby byla schopna zahrnout alespoň v náznaku všechny lidi a nikoli pouze ty, kteří jsou*

⁹² Srv. č. 35: 836-838.

⁹³ Srv. encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 38: 565-566.

náležitě vybaveni. Žádal, aby se na trhu dal prostor jak dimenzi nabývání, tak formě vyjadřování, neboť „všichni mají co dávat i přijímat“.⁹⁴ Na univerzální rovinu tak rozšířil stejné požadavky a očekávání, obsažené v encyklice *Rerum novarum*, kdy poprvé, v důsledku průmyslové revoluce, byla na svou dobu vyslovena jistě velmi pokroková myšlenka, že společenský řád potřebuje pro své udržení také redistribuční zásah státu. Dnes se tato vize – kromě toho, že se nachází v krizi v důsledku procesů otevření trhů a společností – jeví pro uspokojení požadavků plně lidské ekonomiky jako neúplná. To, co sociální učení církve vždycky hlásalo, vycházející ze svého chápání člověka a společnosti, to dnes požadují i charakteristické síly globalizace.

Pokud jde o logiku trhu a logiku státu, shodují se na pokračující monopolizaci vzájemných zón vlivu; ve vztazích mezi občany postupně mizí solidarita, účast a náklonnost, dobročinnost, která se liší od postoje *dám, abych měl*, jež je vlastní logice směny, i od postoje *dám z povinnosti*, tedy od logiky veřejného chování uloženého státními zákony. Překonání zaostalosti vyžaduje úsilí nejenom o zlepšování transakcí založených na směně, nejenom o proměnu asistenčních struktur veřejné povahy, ale zejména úsilí o *postupnou otevřenost těm formám ekonomické činnosti, která je v celosvětovém měřítku charakterizovaná kvótami dobročinnosti a sdílení*. Výlučnost dvojčlenu trh-stát ničí sociabilitu, zatímco solidární ekonomické formy, které nacházejí svůj nejlepší prostor v občanské společnosti, ale neomezují se pouze na ni, sociabilitu vytvářejí. Trh dobročinnosti neexistuje a dobročinné postoje nelze vymáhat prostřednictvím zákonů. Přece však trh i politika potřebují lidi, otevřené vzájemnému obdarování.

40. Současný mezinárodní ekonomický vývoj, charakterizovaný závažnými deformacemi a dysfunkcemi, si vyžaduje *hluboké změny také ve způsobu chápání podnikání*. Staré způsoby podnikatelského života zanikají, ale na horizontu se začínají slibně profilovat další. Jedním z největších rizik ovšem nepochybně je, že podnikání bude uspokojovat výlučně ty, kteří do něho investují, což by vedlo k omezení jeho sociálního významu. Stále méně podniků, kvůli růstu jejich dimenzí a potřebě stále většího kapitálu, bývá řízeno jedním stabilním podnikatelem, který se cítí být zodpovědný nejenom krátkodobě, ale i dlouhodobě za průběh a výsledky svého podnikání, a stále méně jich přísluší k jednomu jedinému území. Kromě toho takzvané přemísťování výrobní činnosti může oslabit u podnikatele smysl pro zodpovědnost ve vztahu k nositelům zájmů, jimiž jsou pracující, dodavatelé, spotřebitelé, přirozené okolí i širší okolní společnost, což se děje ku prospěchu akcionářů, kteří nejsou vázáni k nějakému specifickému prostoru a využívají proto mimořádné mobility. Mezinárodní kapitálový trh totiž dnes nabízí velkou svobodu působení. Je však také pravdou, že se rozšiřuje vědomí nezbytné „sociální odpovědnosti“ podnikání. Třebaže etická pojetí, jimiž se dnes řídí diskuse o sociální odpovědnosti podnikání, nejsou v perspektivě sociálního učení církve vždy přijatelná, stále více se šíří přesvědčení, že *podnikání nemůže počítat jenom se zájmy samotných vlastníků, ale také se všemi ostatními kategoriemi subjektů, které přispívají k chodu podniku*: pracující, zákazníci, dodavatelé různých faktorů produkce, cílová skupina. V posledních letech zaznamenáváme růst kosmopolitní třídy *manažerů*, kteří se často řídí jenom instrukcemi příslušných akcionářů, jimiž jsou většinou anonymní fondy, a kteří fakticky určují jejich odměny. I dnes jsou však mnozí manažeři, kteří si pomocí analýz dlouhodobého výhledu stále více uvědomují hluboká pouta, která jejich podnik váže k území či územím, na nichž

---

⁹⁴ Č. 4, 279.

působí. Pavel VI. vyzýval k serióznímu posouzení škod, které může přinášet vlastní zemi přesun kapitálu do zahraničí za výlučně osobním zájmem.⁹⁵ Jan Pavel II. upozorňoval, že *investování má vždy – kromě ekonomického i morální význam.*⁹⁶ Je třeba zdůraznit, že to všechno platí i dnes, navzdory tomu, že kapitálový trh byl silně liberalizován a moderní technologická mentalita může svádět k myšlence, že investování je záležitostí pouze technickou a nikoli také lidskou a etickou. Není důvod popírat, že určitý kapitál může vytvářet dobro, je-li investován v zahraničí spíše než ve vlasti. Musí však zůstat zachovány i závazky spravedlnosti s ohledem na to, jak daný kapitál vznikl a jaké škody to způsobí lidem, nebude-li využit v místech, odkud pochází.⁹⁷ Je třeba se vyhnout tomu, aby motivy *využití finančních zdrojů* byly spekulativní a podléhalo se tak pokušení hledat jen krátkodobý zisk, namísto dlouhodobé udržitelnosti podnikání, jeho spolehlivé služby reálné ekonomice a pozornosti k vhodnému a odpovídajícímu posílení ekonomických iniciativ také v zemích, které potřebují rozvoj. Není ani důvod, proč popírat delokalizaci; pokud zahrnuje investice a formaci, může populaci přijímající země prospět. Práce a technické znalosti jsou univerzální potřebou. Avšak není dovoleno přemísťovat výrobu pouze za účelem využití mimořádně příznivých podmínek nebo v horším případě kvůli vykořisťování, aniž by se opravdu pomohlo ke vzniku silného výrobního a sociálního systému v místní společnosti, jenž je nezbytným faktorem stabilního rozvoje.

41. V kontextu této diskuse je užitečné poznamenat, že podnikavost má a musí stále více nabývat *polyvalentního významu*. Přetrvávající převaha binomu trh-stát nás naučila mít na mysli výlučně soukromého podnikatele kapitalistického typu na jedné straně a státního vedoucího pracovníka na straně druhé. Podnikavost je však ve skutečnosti třeba chápat mnohem členitěji. Vyplývá to z řady důvodů, které přesahují ekonomiku. Podnikavost má význam nejprve lidský a až poté odborný.⁹⁸ Je vepsána do každé práce, chápáné jako *actus personae*⁹⁹ - činnost osoby, proto je dobře, aby každému pracujícímu byla nabídnuta možnost vlastního přínosu, aby tak on sám „dokázal pracovat „na vlastním“.“¹⁰⁰ Ne náhodou Pavel VI. učil, že „každý pracující je tvořitelem“.¹⁰¹ Právě proto, aby se odpovědělo na požadavky a důstojnost těch, kdo pracují, a na potřeby společnosti, existují různé typy podnikání, značně přesahující pouhé rozdělení na „soukromé“ a „veřejné“. Každé z nich vyžaduje a vyjadřuje specifickou podnikatelskou schopnost. S cílem uskutečňovat ekonomiku, která v blízké budoucnosti dokáže vstoupit do služeb národního i světového obecného dobra, je vhodné brát v úvahu tento rozšířený význam podnikavosti. Toto širší pojetí usnadňuje výměnu a vzájemnou formaci mezi různými typologiemi podnikavosti a přesunu kompetencí z *neziskového* do *ziskového* sektoru a naopak, z veřejného sektoru do občanské společnosti, z rozvinutých ekonomik do světa rozvojových zemí.

Také „*politická autorita*“ má *polyvalentní význam*, který nemůže být opomíjen při počínající realizaci nového ekonomicko-výrobního řádu, jenž je sociálně odpovědný a na míru člověka. Tak jako se má pěstovat diferencovaná podnikavost na rovině světové, tak je třeba posilovat i rozvrstvenou politickou autoritu aktivující se na více rovinách.

⁹⁵ *Tamtéž*, 24, 269.

⁹⁶ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 36, 838-840,

⁹⁷ Srv. Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 24., 269.

⁹⁸ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 32, 832-833; Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 25: 269-270.

⁹⁹ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Laborem exercens*, 24, 637-638,

¹⁰⁰ *Tamtéž*, 15, 616-618.

¹⁰¹ Srv. Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 27., 271.

Integrovaná ekonomika našich dnů nevyklučuje roli států, ale spíše zavazuje vlády k těsnější vzájemné spolupráci. Důvody moudrosti a rozvážnosti vedou k tomu, že se nemá příliš ukvapeně prohlašovat konec státu. S ohledem na řešení současné krize se zdá, že jeho role bude narůstat a že znovu získá mnohé ze svých kompetencí. Existují pak země, v nichž je budování nebo rekonstrukce státu i nadále klíčovým prvkem jejich rozvoje. *Mezinárodní pomoc* právě v rámci plánu solidarity směřujícího k řešení současných ekonomických problémů by měla spíše podpořit upevnění ústavních, právních a administrativních systémů v zemích, které se těmito pozitivům dosud netěší. Vedle ekonomické pomoci musí být poskytována i taková, která posiluje záruky, jež jsou vlastní *právnímu státu*: systém veřejného pořádku a účinného vězeňství při respektování lidských práv; opravdu demokratické instituce. Není nezbytné, aby měl stát charakteristiky všude totožné; poskytovaná podpora slabým ústavním systémům za účelem jejich posílení, může být kromě státních docela dobře provázena rozvojem jiných politických subjektů kulturní, sociální, teritoriální či náboženské povahy. Členění politické autority na místní teritoriální úroveň, na úroveň národní a mezinárodní občanské společnosti a na úroveň nadnárodních a světových společenství je mimo jiné jednou z hlavních cest k dosažení schopnosti řídit ekonomickou globalizaci. Je to také způsob, jak se vyhnout tomu, aby podkopala základy demokracie.

42. Někdy se v souvislosti s globalizací vyskytují fatalistické postoje, jakoby probíhající vývoj byl způsobován anonymními neosobními silami a strukturami nezávislými na lidské vůli.¹⁰² Je dobré v této věci připomenout, že globalizaci je třeba zajisté chápat jako sociálně-ekonomický proces, není to však její jediná dimenze. Pod viditelnějším procesem se skrývá situace lidstva, které se stává stále více vzájemně propojeným; je tvořeno osobami a národy, jimž má tento proces být k užitku a k rozvoji,¹⁰³ a to přijetím odpovídajících odpovědností jak jednotlivci, tak společenstvími. Překračování hranic není jenom materiálním faktem, ale ve svých příčinách a účincích také kulturním. Je-li globalizace vykládána deterministicky, ztrácejí se kritéria pro její hodnocení a její usměrňování. Je lidskou realitou a může mít spoustu různých kulturních ukazatelů, na něž je třeba uplatňovat rozlišování. Pravda o globalizaci jakožto procesu a její základní etické kritérium jsou dány jednotou lidské rodiny a jejím rozvojem v dobro. Je proto třeba ustavičně se zasazovat o *upřednostňování personalistické a „komunitární“ kulturní orientace procesu celoplanetární integrace, otevřené k transcedenci*.

I přes některé své kulturní dimenze, které netřeba popírat, ale ani absolutizovat, „globalizace *a priori* není ani dobrá, ani špatná. Bude tím, co z ní lidé učiní“.¹⁰⁴ Nemáme být jejími oběťmi, ale protagonisty, a postupovat s rozvahou, vedeni láskou a pravdou. Slepě jí odporovat by byl mylný postoj a předsudek, který by vedl k ignorování procesu vyznačujícího se také pozitivními aspekty, a riskovali bychom, že tak ztratíme velkou příležitost začlenit se do mnoha možností rozvoje, které nabízí. Vhodně pojaté a řízené procesy globalizace nabízejí možnost velké redistribuce bohatství na celoplanetární úrovni, k čemuž v minulosti nikdy nedocházelo; pokud by byly řízeny špatně, mohou naopak vést k růstu chudoby a nerovností a mohou vyvolat i celosvětovou krizi. Je třeba *korigovat dysfunkce* někdy i závažné - které zavádějí nová rozdělení mezi národy i uvnitř

¹⁰² Srv. Kongregace pro nauku víry, Instrukce o křesťanské svobodě a osvobození *Libertatis conscientia* (22. března 1987) 74: AAS 79 (1987), 587.

¹⁰³ Srv. Jan Pavel II., *Interview katolickému deníku « La Croix »*, 20. srpna 1997.

¹⁰⁴ Jan Pavel II., *Projev k Papežské akademii sociálních věd* (27. dubna 2001): *Insegnamenti XXIV*, 1 (2001), 800.

národů, a přičinit se, aby redistribuce bohatství neprobíhala zároveň s redistribucí chudoby či dokonce jejím nárůstem, čehož by bylo možno se obávat při špatném řízení současné situace v tomto ohledu. Dlouhou dobu se myslelo, že chudé populace by měly zůstat připoutány k předem určenému stádiu rozvoje a měly by se spokojit s filantropií rozvinutých národů. Proti této mentalitě vystoupil Pavel VI. v encyklice *Populorum progressio*. Materiální síly použitelné k vymanění oněch populací z bídy jsou dnes potenciálně větší než tehdy, ale byly využívány převážně jen národy rozvinutých zemí, které mohly lépe zužitkovat proces liberalizace pohybu kapitálu a práce. Rozšíření sféry blahobytu na světové úrovni se tedy nesmí brzdit sobeckými či protekcionistickými projekty a jednostrannými zájmy. Zapojení perspektivních nebo rozvojových zemí dnes umožní lépe se vyrovnat s krizí. Přejít obsažený v procesu globalizace představuje velké těžkosti a velká nebezpečí, která budou moci být překonána jedině tehdy, dokážeme-li vzít na vědomí antropologickou a etickou duši, jež z hloubi pohání samotnou globalizaci k cílům solidární humanizace. Bohužel, tato duše je často překrývána a potlačována eticko-kulturními perspektivami individualistického a utilitaristického ražení. Globalizace je vícedimenzionální a polyvalentní fenomén, který vyžaduje uchopení v různosti a v jednotě všech svých dimenzí, včetně teologické. To umožní žít a orientovat globalizaci lidstva v kategoriích vztahovosti, společenství a sdílení.

ČTVRTÁ KAPITOLA

ROZVOJ NÁRODŮ, PRÁVA A POVINNOSTI, ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

43. „Všeobecná solidarita, která je skutečností a přináší nám dobrodiní, je současně také povinností“.¹⁰⁵ Mnozí lidé dnes tíhnou k domněnce, že kromě sebe nemají k nikomu žádné povinnosti. Domnívají se, že jsou pouze nositeli práv, a narážejí často na velké překážky při dozrávání k odpovědnosti za integrální rozvoj svůj i těch druhých. Proto je důležité stimulovat novou reflexi o tom, že *práva předpokládají určitý rámec povinností, bez nichž by se práva proměnila ve svévoli*.¹⁰⁶ Jsme dnes svědky tíživého protikladu. Zatímco na jedné straně jsou vymáhána práva, jež mají ráz libovolnosti a postradatelnosti, a vznáší se nárok na jejich uznání a šíření veřejnými strukturami, na druhé straně jsou zneuznávána a porušována elementární a základní práva velké části lidstva.¹⁰⁷ Nezřídka se zaznamenává souvislost mezi vymáháním práva na zbytečnosti či dokonce na výstřelky i neřesti v bohatých společnostech, a nedostatkem jídla, pitné vody, základního vzdělání či zdravotnické péče v jistých regionech zaostalého světa i na periferiích velkých metropolí. Souvislost spočívá ve skutečnosti, že individuální práva oproštěná od rámce povinností,

¹⁰⁵ Srv. Pavel VI., encyklika. *Populorum progressio*, 17., 265-266.

¹⁰⁶ Srv. Jan Pavel II., *Poselství ke Světovému dni míru 2003*, 5: AAS 95 (2003), 343.

¹⁰⁷ Srv. *tamtéž*.

kteřé jim dávají plný smysl, se stávají pomatenými a roztáčeji spirálu prakticky neomezených požadavků bez jakýchkoli kritérií. Vyhocování práv ústí do opomíjení povinností. Povinnosti omezují práva, protože odkazují na antropologický a etický rámec, do jehož pravdy spadají i práva, a díky tomu se nestávají svévolnými. Proto povinnosti posilují práva a vybízejí k jejich obraně a prosazování jako k závazku, který je třeba přijmout ve službě dobru. Pokud jsou však práva založena pouze na usneseních občanských shromáždění, mohou být kdykoli změněna, a proto v obecném povědomí ochabuje povinnost je respektovat a dodržovat. Vlády a mezinárodní Organizace tak mohou zapomenout na objektivitu a „nezadatelnost“ práv a považovat je prostě za výsledek společného usnesení. Pokud k tomu dojde, je opravdový rozvoj národů ohrožen.¹⁰⁸ Podobné postoje kompromitují autoritu mezinárodních organizací zejména v očích zemí, které nejvíce potřebují rozvoj. Ty totiž po mezinárodním společenství požadují, aby přijalo za svou povinnost pomáhat jim k tomu, aby byly „budovateli své vlastní šťastné budoucnosti“,¹⁰⁹ aby tak na sebe vzaly své povinnosti. *Vzájemné sdílení povinností mobilizuje mnohem více než pouhé vyžadování práv.*

44. Pojetí práv a povinností v rozvoji si musí mít na paměti také problematiky spojené s *demografickým růstem*. Jde o velmi důležitý aspekt pravého rozvoje, protože se týká nezadatelných hodnot života a rodiny.¹¹⁰ Považovat růst populace za první příčinu zaostalosti a nepřikládat náležitou pozornost povinnosti morálně odpovědné regulace porodnosti jsou dva postoje, které jsou chybné nejenom morálně, ale také ekonomicky: stačí na jedné straně pomyslet na snižující se dětskou úmrtnost a prodlužování průměrné délky života, zejména v ekonomicky vyspělých zemích; na druhé straně příznaky krize zjevné ve společnosti, kde registrujeme povážlivý pokles porodnosti. Je přirozenou povinností věnovat náležitou pozornost odpovědnému plození, což mimo jiné, fakticky přispívá k integrálnímu lidskému rozvoji. Církev, které leží na srdci opravdový rozvoj člověka, mu doporučuje plné respektování lidských hodnot i v užívání sexuality: nelze ji redukovat na pouhý aspekt požitku a hry, stejně jako sexuální výchovu nelze redukovat na technickou instruktáž za účelem ochrany zainteresovaných před eventuální nákazou či před „rizikem“ plození. To by znamenalo ochuzovat a zanedbávat hluboký význam sexuality, který naopak musí uznávat a zodpovědně přijímat jak jednotlivá osoba, tak i společenství. Odpovědnost totiž zakazuje jednak pokládat sexualitu za pouhý zdroj rozkoše a jednak zatahovat ji do politiky násilného plánování rodičovství. V obou případech se jedná o materialistické koncepce a politiku, v níž se ocitají lidé, aby pak byli vystavováni různým formám násilí. Proti tomu všemu je třeba klást primární kompetenci rodin¹¹¹ na tomto poli oproti státu a jeho restriktivní politice, jakož i vhodnou výchovu rodičů.

Morálně zodpovědná otevřenost k životu je sociálním i ekonomickým bohatstvím. Velké národy mohly vyjít z bídy také díky velkému počtu svého obyvatelstva a jeho schopnostem. Naopak národy kdysi kvetoucí prožívají nyní fázi nejistoty a v některých případech přímo úpadek v důsledku poklesu natality, jenž je ústředním problémem společností s vysokým blahobytem. Snížení počtu narozených někdy i pod hranici takzvaného „reprodukčního indexu“, způsobuje také krizi sociálního zabezpečení, zvyšuje

¹⁰⁸ Srv. Benedikt XVI., *Poselství ke Světovému dni míru 2007*, 13, 781-782.

¹⁰⁹ Srv. Pavel VI., encyklika. *Populorum progressio*, 65., 289.

¹¹⁰ *Tamtéž*, 36-37, 275-276.

¹¹¹ *Tamtéž*, 37, 275-276.

jeho náklady, zmenšuje uložené úspory a tím i finanční zdroje nezbytné pro investice, redukuje disponibilitu kvalifikovaných pracujících, zužuje rezervy „mozků“, z nichž národ může čerpat pro své potřeby. Kromě toho rodiny s malým a někdy velmi malým počtem členů ochuzují sociální vztahy, s obtížemi vychovávají děti k občanským ctnostem a nedovedou zaručit formy solidarity, které jsou vlastní tradiční „široké“ rodině. Tyto situace jsou příznakem chabé důvěry v budoucnost i morální únavy. Stává se tak sociální, ba dokonce ekonomickou nutností opět navrhnout novým generacím krásu rodiny a manželství, soulad těchto institucí s nejhlubšími požadavky srdce i s důstojností lidské osoby. V této perspektivě jsou státy povolány *zavádět politiku, která prosazuje ústřední postavení a integritu rodiny* založené na manželství mezi mužem a ženou, první a životodárné buňky společnosti,¹¹² a starat se kromě jejích ekonomických a daňových problémů také – a především – o její vztahovou podstatu.

45. Odpovídat na nejhlubší morální požadavky lidské osoby má také důležitý a blahodárný dopad na ekonomickou rovinu. *Ekonomika totiž ke svému správnému fungování potřebuje etiku*; nikoli jakoukoli etiku, nýbrž etiku přátelskou lidské osobě. Dnes se na ekonomickém, finančním a podnikatelském poli hodně mluví o etice. Vznikají studijní centra a formační kurzy *business ethics*; ve vyspělém světě se šíří systém etických certifikací jdoucí v linii ideového hnutí vzniklého kolem sociální odpovědnosti podnikání. Banky nabízejí takzvaně „etické“ účty a investiční fondy. Rozvíjí se „etické financování“ zejména za pomoci mikrokreditů a obecněji mikrofinancování. Tyto procesy vzbuzují uznání a zasluhují si širokou podporu. Jejich pozitivní účinky lze vnímat také v méně rozvinutých oblastech země. Nicméně je dobré vypracovat také platné rozlišovací kritérium, neboť je zřejmé i určité zneužívání přívlastku „etický“, jenž je používán velice všeobecně k označení velmi různorodých obsahů, a to až do té míry, že pod jeho značkou se skrývají rozhodnutí a volby, které odporují spravedlnosti a pravému dobru člověka. Velmi totiž záleží na morálním systému, ke kterému se vztahuje. K tomuto tématu podává sociální učení církve svůj specifický přínos, který je založen na stvoření člověka „k obrazu Božímu“ (*Gen 1,27*), což je fakt, z něhož vyplývá nezcizitelná důstojnost lidské osoby jakož i transcendentní hodnota přirozených morálních norem. Ekonomická etika, která by odhlížela od těchto dvou pilířů, by riskovala nevyhnutelnou ztrátu vlastní konotace a vystavovala by se manipulaci; přesněji řečeno, hrozilo by jí, že se stane účelovou ve prospěch existujících ekonomicko-finančních systémů, místo toho, aby korigovala jejich dysfunkce. Mimo jiné by skončila i ospravedlňováním financování projektů, které etické nejsou. Dále se nesmí užívat slovo „etický“ způsobem ideologicky diskriminačním a zanechávat tím dojem, že nejsou etické ty iniciativy, které nejsou dekorovány tímto označením. Je třeba se zasadit – a to je podstatný dodatek! - nejenom o to, aby vznikaly „etické“ sektory nebo segmenty ekonomiky či financování, nýbrž aby celá ekonomika a veškeré financování byly etické, a to nikoli vnějším nálepkováním, ale respektováním vnitřních požadavků vlastních jejich povaze. Jasně o tom mluví nedávné sociální učení církve, které připomnělo, že ekonomika spolu se všemi svými odvětvími je sektorem lidské činnosti.¹¹³

46. Vezmeme-li v úvahu tematiky týkající se *vztahu mezi podnikáním a etikou*, jakož i vývoj, kterým výrobní systém prochází, zdá se, že dosud užívané rozlišení mezi podniky

¹¹² Srv. II. vatikánský ekumenický koncil, dekret o apoštolátu laiků *Apostolicam actuositatem*, 11.

¹¹³ Srv. Pavel VI. *Populorum progressio*, 14: 264; Jan Pavel II., encyklika. *Centesimus annus*, 32: 832-833.

zaměřené na zisk (*profit*) a organizacemi nezaměřenými na zisk (*non profit*) již není schopno úplně postihnout skutečnost, ani se účinně zaměřovat na budoucnost. V posledních desetiletích se objevuje rozsáhlá oblast ležící mezi oběma typologiemi podniků. Je tvořena tradičními podniky, které se však zavazují mimospolečenskými dohodami k pomoci zaostalým zemím; nadacemi, které jsou výrazem jednotlivých podniků; podnikatelskými skupinami zaměřenými na sociální cíle; rozmanitým světem subjektů takzvané občanské ekonomiky a ekonomiky společenství. Nejedná se pouze o „třetí sektor“, ale o novou obsáhlou a různorodou realitu, která spojuje soukromý a veřejný sektor, nevylučuje zisk, ale považuje ho za nástroj k uskutečnění humanitárních a sociálních cílů. Skutečnost, že tyto podniky rozdělují zisky či nikoli anebo že přijímají jednu či druhou stanovenou právní formu, je druhotná vzhledem k jejich disponibilitě chápat zisk jako nástroj pro dosažení cílů humanizace trhu a společnosti. Je žádoucí, aby tyto nové formy podnikání našly ve všech státech také náležitou právní a fiskální konfiguraci. Aniž by snižovaly ekonomickou a sociální důležitost a užitečnost tradičních forem podnikání, umožňují tyto nové formy podnikání vývoj systému směrem k jasnějšímu a dokonalejšímu přijetí povinností jednotlivými ekonomickými subjekty. A nejenom to. *Sama pluralita institucionálních forem podnikání vytváří civilizovanější a zároveň konkurenceschopnější trh.*

47. Vývoj různých typologií podnikání a zejména těch, jež jsou s to chápat zisk jako nástroj k dosažení cílů humanizujících trh a společnost, musí být sledován také v zemích, které trpí vylučováním či vytlačováním na okraj řetězců globální ekonomiky a kde je velmi důležité postupovat za pomoci projektů vhodně pojaté a spravované subsidiarity, jež směřují k posílení práv, ale stále počítají také s přebíráním příslušných odpovědností. Při *zásazích ve prospěch rozvoje* se musí chránit princip *ústředního postavení lidské osoby*, která je subjektem, na nějž především se musí vázat povinnost rozvoje. Hlavním zájmem je zlepšení životní úrovně konkrétních lidí v určitém regionu, aby se mohli ujmout oněch povinností, které jim nynější nouze nedovoluje plnit. Starostlivost nemůže být nikdy nějakým abstraktním postojem. Mají-li rozvojové programy být přizpůsobeny jednotlivým situacím, musí mít flexibilní charakter a lidé, kterým pomáhají, by měli být přímo zapojeni do jejich vytváření a stát se protagonisty při jejich uskutečňování. Je také nezbytné aplikovat kritéria růstu a doprovázení – včetně dohlížení na výsledky – protože neexistují recepty univerzálně platné. Mnohé závisí na konkrétním vedení těchto zákroků. „Protože rozvojové národy jsou budovateli svého vlastního pokroku, berou jen na sebe odpovědnost, které nikterak nebudou moci dostát, budou-li žít jedni od druhých izolováni.“¹¹⁴ Dnes, kdy se upevňuje proces postupné integrace planety, platí toto napomenutí Pavla VI. tím více. Dynamika spájení nemá v sobě nic mechanického. Řešení je třeba posuzovat na životě národů a konkrétních lidí, na základě rozvážného vyhodnocení každé situace. Vedle makroprojektů poslouží i mikroprojekty a zejména pomůže faktická mobilizace všech subjektů občanské společnosti, jak právnických tak i fyzických osob.

Mezinárodní spolupráce potřebuje lidi, kteří se podílejí na procesu ekonomického a lidského rozvoje prostřednictvím solidarity přítomnosti, doprovázení, formace a respektu. Z tohoto hlediska by se mezinárodní organizace samy měly tázat na efektivní účinnost svých často velmi drahých byrokratických a administrativních aparátů. Někdy se stává, že

---

¹¹⁴ Srv. Pavel VI., encyklika. *Populorum progressio*, 77., 295.

se příjemce pomoci ocitne jakoby ve funkci toho, kdo mu pomáhá, a že chudí slouží k tomu, aby drželi při životě přebujelé byrokratické organizace, které si ponechávají pro vlastní udržení příliš vysoké procento zdrojů, jež měly být určeny na rozvoj. V této souvislosti by bylo záhodno, aby se všechny mezinárodní organismy a nevládní organizace zasadily za úplnou transparentnost, informovaly dárce a veřejné mínění o procentuální částce z přijatých fondů, jež je určena na programy spolupráce, o skutečném obsahu takovýchto programů a nakonec o skladbě výdajů těchto institucí samotných.

48. Téma rozvoje je dnes silně vázáno také na povinnosti, které vyplývají ze *vztahu člověka k přirozenému životnímu prostředí*. Bůh ho daroval všem a jeho užívání pro nás představuje odpovědnost vůči chudým, vůči budoucím generacím i celému lidstvu. Pokud se příroda a v první řadě lidská bytost považuje za plod náhody či evolučního determinismu, ve svědomí se oslabuje vědomí odpovědnosti. Pokud nedokážeme v přírodě vycítit náměty k dokončování a úkoly k naplňování, dopadne to buď tak, že ji považujeme za nedotknutelné tabu anebo naopak, že ji zneužíváme. Oba tyto postoje nejsou v souladu s křesťanským pohledem na přírodu, plod Božího stvoření.

Příroda je výrazem plánu lásky a pravdy. Předchází nás a je nám dána Bohem jako prostředí k životu. Hovoří k nám o Stvořiteli (srv. *Řím* 1,20) a o jeho lásce k lidstvu. Je určena k tomu, aby byla „sjednocena“ v Kristu na konci časů (srv. *Ef* 1, 9-10); *Kol* 1, 19-20). Také ona je tedy „povoláním“.¹¹⁵ Příroda je nám k dispozici nikoli jako „shluk náhodně rozestých odpadků“,¹¹⁶ nýbrž jako dar Stvořitele, který určil její vnitřní řád, aby z něj člověk čerpal nutné ukazatele k její „ochraně a k péči o ni“.¹¹⁷ Je však třeba také zdůraznit, že pravému rozvoji odporuje, pokládá-li se příroda za důležitější než samotná lidská osoba. Takovýto přístup zavádí novopohanské postoje nebo nový panteismus; ze samotné přírody, pojaté čistě naturalisticky, se nemůže odvodit spása člověka. Proto je třeba odmítnout také opačný přístup, který směřuje k její úplné technizaci, protože přírodní prostředí není jenom matérie, kterou lze disponovat podle našeho zalíbení, ale podivuhodné dílo Stvořitele, jež v sobě nese určitou *gramatiku*, která poukazuje na účelnost a kritéria moudrého a nikoli účelového užívání. Dnes pocházejí mnohé škody způsobené rozvoji právě z těchto zdeformovaných pojetí. Naprosté zredukování přírody jen na celek pouhých teoretických údajů vede ke vzniku zdroje násilí proti spojení se životním prostředím a dokonce k odůvodňování postojů nerespektujících samotnou přirozenost člověka. Tu totiž tvoří nejen matérie, ale také duch, a jako taková oplývá transcendentními významy a cíli, jichž je třeba dosáhnout, a má normativní charakter také pro kulturu. Člověk interpretuje a utváří životní prostředí pomocí kultury, která je orientována odpovědnou svobodou, dbající příkazů mravního zákona. Plány integrálního lidského rozvoje proto musí brát v úvahu příští generace a musí se vyznačovat *mezigenerační solidaritou a spravedlností* a brát ohled na mnohotvárné oblasti: ekologickou, právní, ekonomickou, politickou a kulturní.

49. Otázky spojené s péčí a ochranou životního prostředí musí dnes nutně brát v úvahu *energetickou problematiku*. Hromadění zásob pro výrobu energie z neobnovitelných zdrojů, jež vytvářejí některé státy, mocenské skupiny a podniky, totiž představuje vážnou překážku pro rozvoj chudých zemí. Ty nemají ekonomické zdroje ani pro přístup k

¹¹⁵ Srv. Jan Pavel II., *Poselství ke Světovému dni míru 1990*, 6: AAS 82 (1990), 150.

¹¹⁶ Heraklius z Efesu (Efes 535 a.C. ca. – 475 a.C. ca.), Fragment 22B124, in H. Diels-W. Kranz, *Die Fragmente der Vorsokratiker*, Weidmann, Berlin 19526 .

¹¹⁷ Srv. Papežská rada Iustitia et Pax, *Kompendium sociální nauky Církve*, č.. 451- 487.

existujícím neobnovitelným zdrojům, ani na financování výzkumu nových a alternativních zdrojů. Spekulativní nákup přírodních zdrojů, které se v mnoha případech nacházejí právě v chudých zemích, plodí vykořisťování a časté konflikty mezi národy i v jejich nitru. Tyto konflikty se často vedou právě na půdě oněch zemí a jejich bilancí jsou obrovské ztráty na životech, ničení a další úpadek. Mezinárodní společenství má za úkol neodkladně nalézt institucionální cesty, jak zavést pořádek do využívání neobnovitelných zdrojů za účasti také chudých zemí tak, aby se budoucnost plánovala společně.

Také na této frontě existuje *naléhavá morální potřeba obnovy solidarity*, zejména ve vztazích mezi rozvojovými a vysoce industrializovanými zeměmi.¹¹⁸ Technologicky vyspělé společnosti mohou a nyní i musí zmenšovat vlastní energetickou spotřebu jednak proto, že výrobní činnosti se umenšují, jednak proto, že mezi občany se šíří větší ekologická vnímavost. Kromě toho je třeba dodat, že dnes je možné zvyšovat energetickou účinnost a zároveň dosahovat pokroku při hledání alternativních energií. Je však také zapotřebí celoplanetární redistribuce energetických zdrojů, aby k nim měly přístup také země, které je postrádají. Jejich osud nelze ponechat v rukou toho, kdo přijde první, anebo logice silnějšího. Jde o závažné problémy, pro jejichž náležité vyřešení se od všech vyžaduje, aby svědomitě vážili důsledky, které dopadnou na nové generace, zejména na množství mladých lidí v chudých národech, kde je index porodnosti obzvláště vysoký, a kteří „se dožadují účasti na budování lepšího světa“.¹¹⁹

50. Tato odpovědnost je globální, protože se netýká jenom energie, ale celého stvoření, které nesmíme novým generacím zanechat ochuzené o jeho zdroje, z nichž mnohé nejsou obnovitelné. Člověku je dovoleno uplatňovat *odpovědnou vládu nad přírodou*, aby ji chránil, měl z ní užitek a také ji kultivoval novými způsoby a pokročilými technologiemi, aby mohla důstojně hostit a dávat obživu populaci, která ji obývá. Na této naší zemi je prostor pro všechny; na ní musí celá lidská rodina nalézt zdroje nezbytné k důstojnému životu s pomocí samotné přírody, daru Boha svým dětem, a s vynaložením vlastní práce a vlastní vynalézavosti. Musíme však upozornit na závažnou povinnost předat zemi novým generacím v takovém stavu, aby ji také ony mohly důstojně obývat a dále kultivovat. To v sobě zahrnuje závazek rozhodovat společně po odpovědném zvážení, jakou cestou se ubírat, s cílem posílit *alianci mezi lidskou bytostí a životním prostředím*, které má být zrcadlem stvořitelské lásky Boha, od něhož pocházíme a k němuž jdeme.¹²⁰ Je žádoucí, aby mezinárodní společenství umělo ocenit náklady, které nyní přenáší na nové generace, a neváhalo dát je hned zaplatit těm, kdo bezuzdně a škodlivě využívají prostředí, v němž žijeme. Ochrana životního prostředí, zdrojů a klimatu vyžaduje, aby všichni mezinárodně zodpovědní představitelé konali společně a dokázali, že jsou připraveni jednat v dobré víře při zachování zákonů a v solidaritě k nejslabším regionům planety.¹²¹ Jedním z největších úkolů ekonomiky je právě co nejúčinnější využívání zdrojů, nikoli jejich zneužívání, za stálého vědomí, že pojem účinnosti není hodnotově neutrální.

51. *Způsoby, jakými lidstvo zachází s životním prostředím, závisejí na způsobech, jakými zachází samo se sebou, a naopak.* To vybízí dnešní společnost k vážnému přehodnocení svého životního stylu, který v mnoha částech světa inklinuje k požitkářství a konzumismu,

¹¹⁸ Srv. Jan Pavel II., *Poselství ke Světovému dni míru 1990*, 10: AAS 82 (1990), 152-153.

¹¹⁹ Srv. Pavel VI., encyklika. *Populorum progressio*, 65., 289.

¹²⁰ Srv. Benedikt XVI., *Poselství ke Světovému dni míru 2008*, AAS 100 (2008), 41.

¹²¹ Srv. *tamtéž*, *Projev k účastníkům Generálního zasedání OSN* (18. dubna 2008): *Insegnamenti IV*, 1 (2008), 618- 626.

lhostejno ke škodám, jaké z toho plynou.¹²² Je nutná účinná změna mentality, která povede k přijetí *nových stylů života*, „v nichž by určujícími prvky při rozhodování o spotřebě, šetření a investicích bylo hledání pravdy, krásy, dobra a spojení s ostatními v zájmu společného růstu“.¹²³ Každé porušení solidarity a občanského přátelství působí škody životnímu prostředí, stejně tak jako zhoršení životního prostředí vyvolává nespokojenost v sociálních vztazích. Příroda je zejména v naší době natolik integrována do sociálního a kulturního pohybu, že už téměř nepředstavuje nezávisle proměnnou. Eroze a vyčerpání půdy některých zemědělských oblastí jsou také plodem zbídačení populací, které je obývají, a jejich zaostávání na rovině poznání. Podnícením ekonomického a kulturního rozvoje těchto populací se také chrání příroda. A kromě toho, kolik jen přírodních zdrojů je ničeno válkami! Pokoj národů a mezi národy by také umožnil větší ochranu přírody. Hromadění zásob zdrojů, zejména vody, vyvolává konflikty, které devastují dotčené národy. Pokojná dohoda o užívání zdrojů může chránit přírodu a současně blahobyť zainteresovaných společností.

Církev má odpovědnost za stvoření a musí tuto odpovědnost uplatňovat také na veřejnosti. A když tak činí, má bránit nejenom zemi, vodu a vzduch, dary stvoření, které patří všem. Má hájit především člověka proti sebezničení. Je nutné, aby existovalo něco jako správně pojištěná ekologie člověka. Přírodní úpadek je totiž úzce spjat s kulturou, která utváří lidské soužití; *je-li uvnitř společnosti respektována „humánní ekologie“*,¹²⁴ *pak z toho má prospěch také ekologie životního prostředí*. Tak jako jsou lidské ctnosti mezi sebou spojeny, takže oslabení jedné vystavuje riziku ty ostatní, tak také ekologický systém stojí na respektování plánu, který se týká jak zdravého soužití ve společnosti, tak i dobrých vztahů k přírodě.

Na ochranu přírody nestačí jen oživit nebo omezovat ekonomiku a nestačí ani vhodná osvěta. Jsou to důležité nástroje, ale *rozhodujícím problémem je celkový morální stav společnosti*. Pokud není respektováno právo na život a přirozenou smrt, zavádí-li se umělé počety, těhotenství a narození člověka, jsou-li lidská embrya obětována výzkumu, pak běžné svědomí končí u ztráty pojmu *humánní ekologie* a s ním také ekologie životního prostředí. Je tady rozpor, žádá-li se po nových generacích respekt k životnímu prostředí, a přitom jim výchova a zákony nepomáhají respektovat sebe samy. Kniha přírody je jedna a nedělitelná, jak po stránce životního prostředí, tak po stránce života, sexuality, manželství, rodiny, sociálních vztahů, jedním slovem integrálního lidského rozvoje. Povinnosti, které máme vůči životnímu prostředí, se pojí s povinnostmi, které máme vůči lidské osobě chápané samostatně i ve vztahu s druhými. Nelze vymáhat jedny a pošlapávat druhé. Toto je závažný protiklad dnešní mentality a praxe, která ponižuje lidskou osobu, otrásá životním prostředím a škodí společnosti.

52. Pravdu a lásku, kterou pravda odkrývá, nelze vyprodukovat nebo zhotovit. Lze je jediné přijmout. Jejich posledním zdrojem není a nemůže být člověk, ale Bůh, totiž ten, který je Pravda a Lásku. Tento princip je dosti důležitý pro společnost a pro rozvoj, neboť ani jeden z nich nemohou být pouhými lidskými produkty; samo povolání k rozvoji lidských osob a národů se nezakládá na pouhém lidském usnesení, ale je vepsáno do plánu, který nás předchází a představuje pro nás všechny povinnost, kterou máme

¹²² Srv. Jan Pavel II., *Poselství ke Světovému dni míru 1990*, 13: AAS 82 (1990), 154-155.

¹²³ *Tamtéž*, encyklika *Centesimus annus*, 36, 838-840.

¹²⁴ *Tamtéž*, 38: 840-841; srv. Benedikt XVI., *Poselství ke Světovému dni míru 2007*, 8, 779.

svobodně přijmout. To, co nás předchází a utváří – subsistující Láska a Pravda – nám ukazuje, co je dobro a v čem spočívá naše štěstí. *Ukazuje nám tedy cestu k pravému rozvoji.*

PÁTÁ KAPITOLA

SPOLUPRÁCE LIDSKÉ RODINY

53. Jedním z nejhroších druhů chudoby, kterou člověk může zažít, je samota. Je třeba si uvědomit, že i další druhy chudoby, včetně materiální, se rodí z izolace, z toho, že se člověku nedostává lásky nebo z těžkosti milovat. Chudoba často vzniká z odmítnutí milovat Boha, z prvotního tragického uzavření člověka v sobě samém, který myslí, že si sám stačí, anebo že je pouze bezvýznamným a přechodným faktem, „cizincem“ ve vesmíru, který vznikl náhodou. Člověk je odcizen, když je sám nebo se odtrhává od reality, když odmítá myslet a věřit v nějaký Základ.¹²⁵ Celé lidstvo je odcizeno, když důvěřuje pouze lidským plánům, ideologiím a falešným utopiím.¹²⁶ Lidstvo se dnes jeví mnohem více interaktivní než včera a tato vzájemná blízkost se má proměnit v opravdové společenství. *Rozvoj národů závisí především na uznání, že tvoří jedinou rodinu, která spolupracuje v pravém společenství a je tvořena subjekty, které nežijí prostě jen jeden vedle druhého.*¹²⁷

Pavel VI. zaznamenal, že „lidem se vede špatně přechasto proto, že o těchto věcech nedostatečně přemýšlejí“.¹²⁸ Toto tvrzení obsahuje určité konstatování, ale především přání, že je zapotřebí nového podnětu myšlení, aby se lépe pochopilo, co obsahuje fakt, že jsme rodinou; interakce mezi národy planety nás vybízí ke snaze o integraci ve znamení solidarity¹²⁹ a nikoli odsouvání na okraj. Podobná myšlenka zavazuje ke *kritickému a hodnotovému prohloubení kategorie vztahu*. Jedná se o úkol, který nemohou provést sociální vědy samy, neboť se vyžaduje příspěvek poznatků, jaké podává metafyzika a teologie, aby se osvětleným způsobem zachytila transcendentní důstojnost člověka.

Lidské stvoření má duchovní přirozenost a realizuje se v meziosobních vztazích. Čím autentičtější je žije, tím více dozrává také jeho osobní identita. Člověk se nezhodnocuje izolováním, ale navazováním vztahů s druhými a s Bohem. Důležitost těchto vztahů se proto stává podstatnou. Platí to i pro národy. Metafyzická vize vztahu mezi osobami je

¹²⁵ Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 41, 843-845.

¹²⁶ Srv. *tamtéž*.

¹²⁷ Srv. *tamtéž*, encyklika *Evangelium vitae*, 20: 422-424.

¹²⁸ Srv. Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 85., 298-299.

¹²⁹ Srv. Jan Pavel II., *Poselství ke Světovému dni míru 1998*, 3: *AAS* 90 (1998), 150; Id., *Projev k členům fundace « Centesimus Annus »* (9. května 1998), 2: *Insegnamenti XXI*, 1 (1998), 873-874; Id., *Projev k občanským a politickým představitelům a k diplomatickému sboru během setkání na « Wiener Hofburg »* (20. června 1998), 8: *Insegnamenti XXI*, 1 (1998), 1435-1436; Id., *Poselství velkému rektorovi Università Cattolica del Sacro Cuore v tradiční výroční den* (5. května 2000), 6: *Insegnamenti XXIII*, 1 (2000), 759-760.

tudíž velmi užitečná pro jejich rozvoj. Rozum v této věci nalézá inspiraci a orientaci v křesťanském zjevení, podle něhož společenství lidí nepohlcuje osobu do sebe a neničí její autonomii, jako se to děje v různých formách totalitarismu, ale dále ji zhodnocuje, protože vztah mezi osobou a společenstvím je vztahem jednoho celku vůči druhému.¹³⁰ Tak jako rodinné společenství v sobě neanuluje osoby, které je tvoří, a jako církev sama plně zhodnocuje „nové stvoření“ (srv. *Gal 6,15; 2 Kor 5,17*), které je křtem zařazeno do jejího živého Těla, tak také jednota lidské rodiny v sobě neanuluje osoby, národy a kultury, ale činí je vzájemně transparentnější a více jednotné v jejich legitimních různostech.

54. Téma rozvoje souvisí s tématem zahrnutí všech osob a všech národů do vztahů v jediném společenství lidské rodiny, která se vytváří v solidaritě na bázi základních hodnot spravedlnosti a pokoje. Toto hledisko nachází rozhodující inspiraci ve vztahu tří božských Osob v jediné božské Podstatě. Trojice je absolutní jednota, neboť tři božské Osoby jsou čistou vztahovostí. Vzájemná transparentnost mezi božskými Osobami je úplná a pouto mezi jednou a druhou je naprosté, protože tvoří absolutní jednotu a jedinečnost. Bůh chce přidružit také nás k realitě tohoto společenství: „aby byli jedno jako jsme my“ (*Jan 17,22*). Znamením a svátostí této jednoty je církev.¹³¹ Také vztahy mezi lidmi v průběhu dějin mají získávat poukazem na tento božský model. Zejména *ve světle zjeveného tajemství Trojice* je zřejmé, že pravá otevřenost neznamena odštědivé rozptýlení, ale hluboké vzájemné pronikání. To vyplývá také z obecných lidských zkušeností lásky a pravdy. Tak jako svátostná láska sjednocuje manžele duchovně v „jediném těle“ (*Mt 19,5; Ef 5,31; Gen 2,24*) a ze dvou, kterými byli, činí reálnou vztahovou jednotu, tak analogicky i pravda sjednocuje duchy mezi sebou a vede je k souladu v myšlení, přitahuje je a sjednocuje v sobě.

55. Křesťanské zjevení o jednotě lidského rodu předpokládá *metafyzickou interpretaci humanum (lidského)*, v němž je vztahovost podstatným prvkem. Také jiné kultury a jiná náboženství učí bratrství a pokoji, a proto mají velkou důležitost pro integrální rozvoj člověka. Nechybějí však případy, kdy náboženství a kultury plně nepřijímají princip lásky a pravdy a skončí u toho, že brzdí pravý lidský rozvoj nebo mu přímo brání. Svět je dnes prostoupen některými kulturami s náboženským pozadím, které nezavazují člověka ke společenství, ale izolují ho v individuálním hledání blahobytu a omezují se na uspokojování jeho psychologických očekávání. Také určité šíření náboženských postojů malých skupin nebo dokonce jednotlivých osob a náboženský synkretismus¹³² může být faktorem tříštění a nezúčastněnosti. Jedním z možných negativních účinků procesu globalizace je tendence zvýhodňovat tento synkretismus a živit takové formy „náboženství“, jež samy sebe produkují a samy sebe řídí, přičemž lidi od sebe odcizují, namísto aby je sblížovaly, a vzdalují je tak od reality. V zaostalých zemích zároveň někdy přetrvávají kulturní a náboženská dědictví, která pevně svírají společnost v sociálně statických kastách, v magických pověrách, jež nerespektují důstojnost lidské osoby, a v postojích podrobenosti temným silám. V těchto prostředích se láska a pravda prosazuje obtížně, což škodí autentickému rozvoji.

¹³⁰ Srv. *Jan 18,36-37*. Podle svatého Tomáše „*ratio partis contrariatur rationi personae*“ in III Sent. d.5,3,2; také „*Homo non ordinatur ad communitatem politicam secundum se totum et secundum omnia sua*“ in *Summa Theologiae* I-II, q.21, a.4, ad 3um.

¹³¹ II. vatikánský ekumenický koncil, dogmatická konstituce *Lumen gentium*, 1.

¹³² Srv. Jan Pavel II., *Promluva na 4. zasedání Papežské teologické akademii a akademii sv. Tomáše*, 8. listopadu 2001, 2.

Je-li z jedné strany pravdou, že rozvoj potřebuje náboženství a kultury různých národů, pak na základě výše uvedeného také platí, že je zapotřebí náležitého rozlišování. Náboženská svoboda neznamena náboženský indiferentismus a neznamena ani to, že všechna náboženství jsou si rovna¹³³. Rozlišovat mezi přínosy kultur a náboženství je při vytváření sociální společnosti nezbytné pro respektování obecného dobra, a to zejména pro toho, kdo vykonává politickou moc. Takovéto rozlišování se musí zakládat na kritériu lásky a pravdy. Poněvadž je ve hře rozvoj lidských osob a národů, musí se brát v úvahu možnost emancipace a začleňování druhých z pohledu opravdu univerzálního lidského společenství. „Celý člověk a všichni lidé“ je kritériem i pro hodnocení kultur a náboženství. Křesťanství, náboženství „Boha s lidskou tváří“,¹³⁴ v sobě takovéto kritérium má.

56. Křesťanské náboženství i jiná náboženství mohou poskytovat vlastní přínos rozvoji *jedině tehdy, pokud Bůh nachází místo také ve veřejné sféře*, zvláště v kulturní, sociální, ekonomické a zejména politické dimenzi. Sociální učení církve vzniklo, aby uplatňovalo nárok „statutu občanského práva“¹³⁵ pro křesťanské náboženství. Popření práva veřejně vyznávat své náboženství a zasazovat se o to, aby pravda víry utvářela také veřejný život, má negativní důsledky na pravý rozvoj. Vylučování náboženství z veřejného prostoru stejně tak jako na druhé straně náboženský fundamentalismus brání lidem setkávat se mezi sebou a spolupracovat na pokroku lidstva. Veřejný život je tak ochuzován o motivace a politický život dostává utiskovatelskou a agresivní tvář. Lidským právům hrozí, že nebudou respektována buď proto, že budou zbavena svého transcendentního základu, anebo proto, že se nebude uznávat osobní svoboda. V laicismu i ve fundamentalismu se ztrácí možnost plodného dialogu a prospěšné spolupráce mezi rozumem a náboženskou vírou. *Rozum neustále potřebuje, aby byl očišťován vírou*, a to platí také pro politický rozum, který se nemá považovat za všemohoucí. Také *náboženství stále potřebuje být očišťováno rozumem*, aby vyjevovalo svou autenticky lidskou tvář. Za přerušování tohoto dialogu se platí velmi vysoká cena pro rozvoj lidstva.

57. Plodný dialog mezi vírou a rozumem nemůže nic jiného než zefektivnit charitativní činnost ve společnosti a představuje nejvhodnější rámec pro podněcování *bratrské spolupráce mezi věřícími a nevěřícími* s ohledem na společnou práci pro spravedlnost a pokoj lidstva. V pastorační konstituci *Gaudium et spes* koncilní otcové potvrdili: „Věřící i nevěřící jednomyslně soudí, že všechno na světě má být zaměřeno k člověku jako svému středu a vyvrcholení“.¹³⁶ Svět není pro věřící plodem náhody ani nutnosti, ale Božího plánu. Odtud se rodí povinnost, že věřící mají sjednocovat své úsilí se všemi muži a ženami dobré vůle z jiných náboženství nebo nevěřícími, aby tento náš svět účinně odpovídal božskému plánu: žít jako rodina před zraky Stvořitele. Zvláštním projevem lásky a vůdčím kritériem bratrské spolupráce věřících s nevěřícími je samozřejmě *princip subsidiarity*,¹³⁷ výraz nezcizitelné lidské svobody. Subsidiarita je především pomocí lidské osobě, prostřednictvím autonomie prostředkujících organismů. Tato pomoc se nabízí, když osoba a subjekty ve společnosti nedovedou konat samy, a vždycky v sobě zahrnuje

¹³³ Srv. Kongregace pro nauku víry, *Instrukce k některým otázkám ohledně působení a chování katolíků v politickém životě*, 8; ID., *Dominus Jesus*, 22.

¹³⁴ Benedikt XVI., *Promluva na IV. Národním sněmu Italské církve*, Verona 19. října 2006; *Spe salvi*, 31.

¹³⁵ Jan Pavel II., *Centesimus annus*, 5; Benedikt XVI., *Promluva na IV. Národním sněmu Italské církve*, Verona 19. října 2006.

¹³⁶ *Gaudium et spes*, 12.

¹³⁷ Srv. Pius XI., *Quadragesimo anno*; Jan Pavel II., *Centesimus annus*, 48; srov. *Katechismus katolické církve*, 1883.

emancipační cíle, protože upřednostňuje svobodu a účast jakožto přebírání odpovědnosti. Subsidiarita respektuje důstojnost lidské osoby, v níž spatřuje subjekt, který je vždy schopný dávat něco druhým. Subsidiarita, je uznáním toho, že lidská bytost je konstituována jako niterná vzájemnost, a tak je účinným protilekem proti každé formě paternalistického asistencialismu. Může uplatňovat jak mnohotvárné členění úrovní a tedy pluralismus subjektů, tak i jejich koordinaci. Jde tedy o princip obzvláště vhodný pro řízení globalizace a její orientování směrem k pravému rozvoji člověka. Aby nenastalo nebezpečí nastolení univerzální moci monokratického typu, musí mít *řízení globalizace subsidiární charakter* a členit se na vícero úrovních různého druhu, které budou vzájemně spolupracovat. Globalizace nepochybně potřebuje autoritu, neboť klade problém globálního obecného dobra, o němž je třeba usilovat; takováto autorita však musí být organizována subsidiárně a polyarchicky,¹³⁸ jednak proto, aby neškodila svobodě, a jednak proto, aby byla konkrétně účinná.

58. *Princip subsidiarity je třeba udržovat v těsném spojení s principem solidarity a naopak*, protože subsidiarita bez solidarity upadá do partikularismu nebo privatizace, a stejně tak solidarita bez subsidiarity upadá do asistencialismu, který ponižuje toho, kdo je v nouzi. Toto všeobecné pravidlo je třeba mít stále na zřeteli, i když stojíme před tématikou, týkající se *mezinárodní rozvojové pomoci*. Ta totiž bez ohledu na úmysl dárců může někdy držet populaci ve stavu závislosti a dokonce favorizovat situace lokální nadvlády a vykořisťování uvnitř země, která pomoc přijímá. Ekonomická pomoc, má-li jí opravdu být, nesmí sledovat druhotné cíle. Musejí do ní být zapojeny nejenom vlády zainteresovaných zemí, ale také lokální ekonomičtí aktéři a subjekty občanské společnosti, jež jsou nositeli kultury, včetně místních církví. Programy rozvojové pomoci mají v rostoucí míře nabývat charakteristických rysů integrálních programů s účastí zdola. Připomínáme, že největším zdrojem, který je třeba zhodnotit v zemích přijímajících rozvojovou pomoc, je lidský zdroj; to je pravý kapitál, který je třeba nechat růst, aby se nejchudším zemím zajistila opravdová autonomní budoucnost. Za připomenutí také stojí, že hlavní pomocí, kterou na ekonomickém poli rozvojové země potřebují, je umožnění a usnadnění postupného pronikání jejich produktů na mezinárodní trhy, což umožní jejich plnou účast na mezinárodním ekonomickém životě. Příliš často v minulosti rozvojová pomoc vytvářela pro produkty těchto zemí pouze marginální trhy. Často to bylo způsobeno nedostatkem skutečné poptávky po těchto produktech, a proto je nezbytné pomáhat těmto zemím zdokonalovat jejich výrobky a více je přizpůsobit poptávce. Kromě toho se někteří často obávali konkurence importovaných, většinou zemědělských, produktů ze zemí ekonomicky chudých. Nicméně, je třeba připomenout, že možnost komercializace těchto výrobků je pro tyto země velmi často zárukou jejich přežití v krátkodobém i dlouhodobém výhledu. Spravedlivý a vyvážený mezinárodní obchod na poli zemědělských produktů může přinést výhody všem, jak z hlediska nabídky, tak z hlediska poptávky. Z tohoto důvodu je nejenom nezbytné tuto produkci orientovat obchodně, ale i stanovit mezinárodní obchodní pravidla, která ji budou podporovat, a posilovat financování rozvojové pomoci za účelem zvýšení efektivity těchto ekonomik.

59. *Spolupráce na rozvoji se nemá týkat jenom ekonomické dimenze, ale musí se stát velkou příležitostí pro kulturní a lidské setkání*. Pokud subjekty této spolupráce z ekonomicky rozvinutých zemí neberou v úvahu kulturní identitu svoji i druhého, tvořenou

---

¹³⁸ Srv. Jan XXIII., *Pacem in terris*, 74.

lidskými hodnotami, což se někdy děje, nemohou navázat hluboký dialog s občany chudých zemí. A pokud se oni sami lhostejně a bez rozlišování otevřou pro jakoukoli kulturní nabídku, nejsou s to převzít odpovědnost za svůj autentický rozvoj.¹³⁹ Společnosti technologicky vyspělé nemají zaměňovat svůj technický rozvoj za domnělou kulturní nadřazenost, ale mají v sobě objevit někdy zapomenuté ctnosti, které umožnily v průběhu dějin jejich rozkvět. Rozvíjející se společnosti musí zůstat věrny tomu, co je v jejich tradicích opravdu lidské, a vyhýbat tomu, že budou automaticky nad ně nadřazovat mechanismy globalizované technologické civilizace. Ve všech kulturách existují jedinečné a rozmanité etické konvergence, výrazy téže lidské přirozenosti, kterou chtěl Stvořitel a kterou etická moudrost lidstva nazývá přirozeným zákonem.¹⁴⁰ Takovýto univerzální mravní zákon je pevným základem každého kulturního, náboženského a politického dialogu a umožňuje mnohotvárnému pluralismu různých kultur neodtrhávat se od společného hledání pravdy, dobra i Boha. Přilnutí k tomuto zákonu vepsanému do srdcí je proto předpokladem každé konstruktivní sociální spolupráce. Ve všech kulturách existují břemena, od nichž je třeba se osvobodit, a stíny, od nichž je třeba se očistit. Křesťanská víra, která se vtěluje do kultur, a přitom je přesahuje, může pomáhat jejich růstu v univerzálním soužití a solidaritě ku prospěchu „komunitárního“ i celoplanetárního rozvoje.

60. Při snaze o řešení současné ekonomické krize musí být *rozvojová pomoc chudým zemím pokládána za pravý nástroj tvorby bohatství pro všechny*. Jaký jiný projekt pomoci může předpokládat tak značný nárůst hodnoty – i světové ekonomiky – než právě podpora populací, které se zatím nacházejí v počáteční nebo málo rozvinuté fázi svého ekonomického rozvoje? Z tohoto hlediska mají ekonomicky rozvinuté státy učinit všechno možné proto, aby vyčlenily větší částky svého hrubého národního produktu na rozvojovou pomoc při respektování závazků, které v tomto bodě přijaly na úrovni mezinárodního společenství. Budou to moci udělat také proto, že přehodnotí svou sociální politiku a vnitřní solidaritu, použijí princip subsidiarity a vytvoří více integrované systémy *welfare* s aktivní účastí soukromých subjektů a občanské společnosti. Tímto způsobem je možné dokonce zdokonalit sociální služby a zabezpečení a současně ušetřit zdroje a také odstranit plýtvání a parazitní renty, které lze vyčlenit pro mezinárodní solidaritu. Systém sdílené a organické sociální solidarity, méně byrokratizované, ale neméně koordinované, by umožnil zhodnotit mnohé dnes potlačené energie i ku prospěchu solidarity mezi národy. Určitá možnost rozvojové pomoci by se dala odvozovat z účinného zavedení takzvané daňové subsidiarity, která by dovolila občanům rozhodovat o určení části z jejich odvodů do státní pokladny. Za předpokladu vyhnutí se protekcionářským úchylnkám to může pomoci k podnícení některých forem sociální solidarity zdola s pochopitelným užitkem také na poli rozvojové solidarity.

61. Širší solidarita na mezinárodní úrovni se i v podmínkách ekonomické krize vyjadřuje především pokračující podporou *lepšího přístupu ke vzdělání*, jež je podstatnou podmínkou účinnosti samotné mezinárodní pomoci. Výrazem „vzdělání“ se nemíní jenom výuka nebo zaučení do práce, což jsou dva důležité faktory rozvoje, ale úplná formace osoby. V této souvislosti je třeba zmínit jeden problematický aspekt: ke vzdělávání je třeba vědět, kdo je lidská osoba, znát její přirozenost. Šíření relativistické vize této přirozenosti klade vážné překážky vzdělání, zejména morální výchově, pokud se předpokládá její

¹³⁹ Srv. Pavel VI., encyklika. *Populorum progressio*, 10.41., 262.277-278.

¹⁴⁰ Srv. Benedikt XVI., *Promluva k Mezinárodní teologické komisi*, 5.října 2007; ID., *Promluva k účastníkům mezinárodního kongresu o přirozeném zákoně, pořádaném Papežskou lateránskou univerzitou*, 12.února 2007.

univerzální rozsah. Upadnutím do takového relativismu se všichni stávají chudšími, což má negativní důsledky také na účinnost pomoci nejpotřebnějším populacím, které nepotřebují jenom ekonomické či technické prostředky, ale také pedagogické cesty a prostředky, které by byly lidem k dispozici pro jejich plně lidskou realizaci.

Příklad důležitosti tohoto problému nám nabízí fenomén *mezinárodního turismu*,¹⁴¹ který může být významným faktorem ekonomického rozvoje a kulturního růstu, ale může se také proměnit na příležitost vykořisťování a morálního úpadku. Současná situace nabízí jedinečnou příležitost, aby kvantitativní aspekty rozvoje, totiž příliv peněz a vznik významných místních zkušeností s podnikáním byly zkombinovány s aspekty kvalitativními, v první řadě s aspektem vzdělávání. V mnoha případech k tomu dochází, ale v mnoha jiných mezinárodní turismus vychovává negativně jak turistu, tak místní populace. Ty jsou totiž často vystaveny nemorálnímu ba přímo perverznímu jednání jako v případě takzvané sexuální turistiky, které jsou obětovány četné lidské bytosti, dokonce i v útlém věku. Je bolestné konstatovat, že k tomu často dochází za podpory místních vlád, za mlčení vlád těch zemí, z nichž pocházejí turisté, a se spolupínou mnoha ekonomických činitelů tohoto sektoru. I pokud mezinárodní turismus nezajde až tak daleko, je nezdůraznitelná prožívání konzumně a požitkářsky jako útěk a je provozován způsoby, jež jsou vlastní zemím původu turistů, což neusnadňuje opravdové setkání mezi lidskými osobami a kulturami. Je tedy třeba pomýšlet na odlišný turismus, schopný prosazovat pravé vzájemné poznání, aniž by se bral prostor odpočinku a zdravé zábavě; turismus tohoto druhu je třeba posilovat také za pomoci těsnějšího spojení se zkušenostmi mezinárodní spolupráce a rozvojového podnikatelství.

62. Dalším rysem zasluhujícím si pozornost při pojednání o integrálním lidském rozvoji, je fenomén *migrace*. Je to jev, který překvapuje množstvím lidí do něho zapojených, sociálně-ekonomickými, sociálně politickými a kulturními problémy, které vyvolává i dramatickými výzvami, před které staví národní i mezinárodní společenství. Můžeme říci, že stojíme před sociálním fenoménem epochální povahy, který vyžaduje silnou a předvídavou politiku mezinárodní spolupráce, aby bylo možno se s ním náležitě vyrovnávat. Takovouto politiku je třeba vyvíjet počínaje těsnou spoluprací se zeměmi, z nichž migranti pocházejí, a těmi, které je přijímají; měly by ji provázet vhodné mezinárodní předpisy schopné harmonizovat různá legislativní uspořádání za účelem ochrany požadavků a práv migrujících osob a rodin a současně i cílových společností emigrantů. Žádná země se nemůže pokládat za schopnou vyřešit sama migrační problémy naší doby. Všichni jsme svědky tíživých bolestí, nepříjemností a tužeb, které příliv migrantů provázejí. Je známo, že řízení tohoto fenoménu je složité, ale přesto je jisté, že zahraniční pracující, i přes těžkosti spojené s jejich integrací, svou prací významně přispívají k ekonomickému rozvoji hostitelských zemí a navíc i zemím svého původu, kam posílají peníze. Samozřejmě, že tyto pracující nelze považovat za zboží nebo za pouhou pracovní sílu. Nemá se s nimi proto zacházet jako s jakýmkoli jiným výrobním činitelem. Každý migrant je lidskou osobou, jež jako taková má nezczizitelná základní práva, která musí respektovat všichni a za všech okolností.¹⁴²

63. Při uvažování o problémech rozvoje nelze nezdůraznit přímou spojitost *chudoby a nezaměstnanosti*. Chudí jsou v mnoha případech plodem *porušování důstojnosti lidské*

¹⁴¹ Srv. Benedikt XVI., *Promluva k biskupům Thajska během návštěvy ad limina*, 16. května 2008.

¹⁴² Srv. Papežská rada pro migranty a cestující, *Erga migrantes caritas Christi*, 3. května 2004.

práce jednak tím, že jsou omezovány její možnosti (nezaměstnanost, pod-zaměstnanost), jednak proto, že jsou znehodnocena „práva, jaká z ní vyplývají, zvláště práva na spravedlivou mzdu, na zabezpečení osoby pracujícího a jeho rodiny“.¹⁴³ Proto již 1. května 2000 můj předchůdce Jan Pavel II., blahé paměti, u příležitosti Jubilea pracujících, vznesl výzvu k vytvoření „světové koalice za slušnou práci“¹⁴⁴ a povzbudil strategii Mezinárodní organizace práce. Tento záměr, jež je touhou rodin všech zemí světa, vyvolal silnou morální odezvu. Co znamená slovo „slušnost“ užitě v souvislosti s prací? Znamená práci, která je v každé jednotlivé společnosti vyjádřena bytostnou důstojností každého muže a každé ženy: produktivní práci, svobodně zvolenou, která účinně pojí pracující muže i ženy s rozvojem jejich společenství; práci, která dovolí pracujícím, aby byli respektováni a chráněni před každou diskriminací; práci, která umožní uspokojit potřeby rodin a školní výchovy dětí, aniž by byly nuceny samy také pracovat; práci, která umožní pracujícím svobodně se organizovat a nechat slyšet svůj hlas a vymanit se tak z chudoby; práci, která ponechá dostatek prostoru na hledání vlastních kořenů na rovině osobní, rodinné a duchovní; práci, která zajistí důstojné živobytí pracujícím, když odejdou do důchodu.

64. Přemýšlíme-li o práci, je vhodné poukázat také na naléhavý požadavek, aby se *odborářské organizace pracujících*, které církve vždy povzbuzovala a podporovala, otevřely novým perspektivám, jež se objevují v oblasti práce. Odborářské organizace jsou povolány překonat svá odborářská kategorizační omezení a vzít na sebe nové problémy našich společností; mám na mysli například celek otázek, které odborníci sociálních věd spatřují v konfliktu mezi člověkem-pracujícím a člověkem-spotřebitelem. Aniž by bylo nezbytně nutné přijímat tezi o uskutečněném přechodu od ústředního postavení pracujícího k ústřednímu postavení spotřebitele, přesto se zdá, že i toto je pole pro inovační odborářské zkušenosti. Globální kontext, ve kterém probíhá práce, vyžaduje také, aby národní odborářské organizace, převážně soustředěné na obranu zájmů svých vlastních členů, hleděly také na ty, kteří jejich členy nejsou, zejména na pracující z rozvojových zemí, kde sociální práva bývají často pošlapávána. Obrana těchto pracujících, vedená také vhodnými iniciativami vůči zemím jejich původu, umožní odborovým organizacím vyzdvihnout autentické etické a kulturní důvody, které jim v různých sociálních a pracovních kontextech umožnily být rozhodujícím faktorem rozvoje. Zůstává stále v platnosti tradiční doktrína sociálního učení, která navrhuje přesné rozlišení rolí a funkcí mezi odbory a politikou. Toto rozlišení umožní odborovým organizacím, aby objevily v občanské společnosti prostředí více vyhovující jejich nezbytné a neodmyslitelné činnosti při ochraně a povznesení světa práce, zejména ve prospěch pracujících vykořisťovaných a nikým nezastupovaných, jejichž hořká situace je neviditelná nepozornému pohledu blahobytných společností.

65. Je zapotřebí, aby se *finanční sektor* jako takový – s nutně obnovenými strukturami a způsoby fungování po jejich špatném používání, které poškodilo reálnou ekonomiku – znovu stal *nástrojem zaměřeným na lepší produkci bohatství a na rozvoj*. Celá ekonomika a veškeré financování, a nejenom některé jeho segmenty, protože jsou nástroji, mají být užívány eticky, aby tak vytvářely vhodné podmínky pro rozvoj člověka a národů. Je zajisté užitečné a v některých okolnostech nevyhnutelné dát vzniknout finančním iniciativám, v nichž bude dominovat humanitární dimenze. Přitom se však nesmí zapomínat, že celý

¹⁴³ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Laborem exercens*, 8., 594-598.

¹⁴⁴ *Projev na závěr eucharistie u příležitosti Jubilea pracujících* (1. května 2000): *Insegnamenti XXIII*, 1 (2000), 720.

finanční systém musí být zaměřen na podporu pravého rozvoje. Zejména je třeba, aby záměr konat dobro nebyl stavěn proti efektivní schopnosti vyrábět zboží. Pracovníci finančního sektoru musí znovu objevit čistě etický základ své činnosti, aby nezneužívali sofistikovaných nástrojů, jež mohou sloužit ke klamání spořitelů. Správný úmysl, transparentnost a hledání dobrých výsledků jsou slučitelné a nesmějí se nikdy oddělovat. Je-li láska inteligentní, umí nacházet také způsoby činnosti podle předvídaté a spravedlivé výhodnosti, jak to ukazuje významná zkušenost kreditních družstev.

Jak regulace sektoru schopná poskytnout záruky těm nejslabším subjektům a zabránit skandálními spekulacím, tak i zkušenost nových forem financování určeného pro upřednostňování rozvojových programů jsou pozitivní zkušenosti, které je třeba prohloubit a povzbudit s odvoláním na samotnou *odpovědnost spořitele*. Také zkušenost mikrofinancování, která nachází své kořeny v reflexi a dílech občanských humanistů – mám na mysli především vznik Monti di Pietà – je třeba posílit a zkoordinovat zejména v této době, kdy se finanční problémy mohou zdramatizovat pro mnohé nejzranitelnější části populace, které je třeba chránit před rizikem lichvářství a před beznadějí. Nejslabší subjekty je třeba vychovávat a bránit před lichvou, stejně jako je třeba chudé národy vychovávat k tomu, aby získávaly reálné výhody z mikrokreditů, a předcházet tak možným formám vykořisťování také v těchto dvou oblastech. Poněvadž i v bohatých zemích existují nové formy chudoby, může mikrofinancování poskytovat konkrétní pomoc při vytváření iniciativ a nových sektorů ve prospěch slabších společenských tříd i ve fázi možného chudnutí celé společnosti.

66. Světová provázanost dala také vznik nové politické moci: *spotřebitelům a jejich sdružením*. Jde o fenomén, který je třeba poznat hlouběji; obsahuje pozitivní prvky, jež je třeba podněcovat a také extrémnosti, kterých se třeba vyvarovat. Je dobře, když si lidé uvědomují, že nákup je vždy kromě ekonomického úkonu také činem mravním. Existuje tedy přesná *sociální odpovědnost spotřebitelů*, která provází společenskou odpovědnost podniku. Spotřebitele je třeba ustavičně vychovávat¹⁴⁵ pro roli, kterou denně plní a kterou mohou vykonávat i při respektování morálních principů, aniž by se tím umenšovala vnitřní ekonomická racionalita obsažená v nákupním úkonu. Také na poli nákupů, právě v přítomné době, kdy se kupní síla může snižovat a bude třeba spotřebovávat střídmeji, je nezbytné vydat se novými cestami, jako jsou např. formy kooperované akvizice a kooperované spotřeby, existující od 19. století též díky iniciativě katolíků. Kromě toho prospěje podpora nových forem obchodování s produkty pocházejícími ze stagnujících oblastí planety, aby se výrobcům zaručila slušná mzda za podmínky, že jde opravdu o transparentní trh, a výrobcům se dostane nejen větších zisků, ale také lepší odborné a technologické formace; a nakonec, že se nepřipojí ke zkušenostem zčásti ideologických vizí rozvojové ekonomiky. Vlivnější role spotřebitelů, pokud oni sami nejsou manipulováni sdruženími nikoli skutečně reprezentativními, je žádoucí jakožto faktor ekonomické demokracie.

67. Před nezadržitelným růstem světové provázanosti a také v probíhající světové recesi je silně cítit naléhavou potřebu reformy jak *Organizace spojených národů* tak i *mezinárodní ekonomické a finanční architektury*, aby bylo možné konkrétně zrealizovat pojem rodina národů. Citelná je také nezbytnost nalezení inovační formy pro uskutečňování principu

---

¹⁴⁵ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Centesimus annus*, 36., 838-840.

*odpovědnosti za ochranu*¹⁴⁶ a pro poskytnutí účinnějšího hlasu na společných řešeních také chudším národům. To se zdá potřebné právě s ohledem na politické, právní a ekonomické uspořádání, které by posilovalo a orientovalo mezinárodní spolupráci k solidárnímu rozvoji všech národů. Řízení světové ekonomiky; ozdravení ekonomik zasažených krizí a preventivní opatření, aby se nezhoršila a nevedla k větším nerovnostem; realizace náležitého integrálního odzbrojení; potravinové a mírové zabezpečení; zaručení ochrany životního prostředí a usměrnění migračních pohybů – to vše si naléhavě žádá existenci *světové politické autority*, která byla navržena již mým předchůdcem bl. Janem XXIII. Takováto autorita se bude muset řídit právem, důsledně se držet principů subsidiarity a solidarity, být zaměřena na realizaci obecného dobra,¹⁴⁷ *zasazovat se o realizaci autentického integrálního rozvoje inspirovaného hodnotami lásky (caritas) v pravdě*. Tato autorita bude muset být uznávána všemi a těšit se účinné moci, aby každému zaručovala bezpečnost, dodržování spravedlnosti a respektování práv.¹⁴⁸ Pochopitelně, že bude muset mít pravomoci, aby si u jednotlivých stran zjednala respekt vlastních rozhodnutí, jakož i koordinovaných opatření přijatých na různých mezinárodních fórech. Nestalo-li by se tak, potom by mezinárodní právo i přes velké pokroky dosažené na různých polích bylo ohroženo tím, že bude podmíněno mocenskou rovnováhou těch nejsilnějších. Integrální rozvoj národů a mezinárodní spolupráce vyžadují, aby pro řízení globalizace¹⁴⁹ byl ustanoven vyšší stupeň mezinárodního uspořádání, subsidiárního typu a aby byl konečně uskutečněn sociální řád odpovídající mravnímu řádu a propojení sféry mravní a sociální, politické, ekonomické a občanské, jak je to již načrtnuto ve stanovách Spojených národů.

ŠESTÁ KAPITOLA

ROZVOJ NÁRODŮ A TECHNIKA

68. Téma rozvoje národů se niterně váže k rozvoji každého jednotlivého člověka. Lidská osoba je svou přirozeností dynamicky zaměřena k vlastnímu rozvoji. Nejedná se o rozvoj zaručený přirozenými mechanismy, protože každý z nás ví, že je s to konat svobodná a odpovědná rozhodnutí. Nejedná se ani o rozvoj, který by byl vydán napospas našim rozmarům, neboť všichni víme, že jsme darem a nikoli výsledkem sebezrození. Lidská svoboda je v nás původně charakterizována bytím subjektu, jemuž náleží, jakož i jeho omezeními. Nikdo si nevytváří vlastní vědomí libovolně, ale všichni budují vlastní »já« na základě »sebe«, které nám bylo dáno. Nejenom druzí lidé jsou nedisponovatelní, ale stejně tak i my sami sobě. *Rozvoj lidské osoby upadá, pokud si ona nárokuje, že je jedinou*

¹⁴⁶ Srv. Benedikt XVI., *Promluva ke členům generálního shromáždění OSN*, New York 18. dubna 2008.

¹⁴⁷ Srv. Jan XXIII., *Pacem in terris*; Papežská rada Iustitia et Pax, *Kompendium sociálního učení církve*, 441.

¹⁴⁸ II. vatikánský ekumenický koncil, pastorální konstituce *Gaudium et spes*, 82.

¹⁴⁹ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 43., 574-575.

tvůrkyní sebe sama. Tak i rozvoj národů upadá, pokud se lidstvo domnívá, že může znovu-vytvářet samo sebe pomocí „divů“ technologie. Stejně tak jako se ekonomický rozvoj ukáže být fiktivním a škodlivým, pokud se svěří „divům“ finančnictví, aby podporovalo nepřirozený a konzumní růst. Před tímto prométheovským nárokem musíme posílit lásku ke svobodě nikoli svévolné, ale zlidštěné uznáním dobra, které ji předchází. Za tímto účelem je třeba, aby člověk šel do sebe a rozpoznal velké normy mravního zákona, který Bůh vepsal do jeho srdce.

69. Problém rozvoje je dnes těsně spjat s technologickým pokrokem a jeho udivujícími aplikacemi na biologickém poli. Technika, což je dobře zdůraznit, je hluboce lidským faktem, jenž se váže k autonomii a svobodě člověka. V technice se vyjadřuje a potvrzuje nadvláda ducha na materií. Duch se tak „může, »více uvolněný z poroby věcí, snadněji povznést k uctívání Stvořitele a k nazírání na něho«¹⁵⁰. Technika dovoluje ovládat materii, redukovat rizika, šetřit námahu, zlepšovat životní podmínky. Odpovídá na samotné povolání lidské práce; v technice viděné jako dílo svého génia člověk rozpoznává sebe sama a uskutečňuje své lidství. Technika je objektivním aspektem lidské činnosti,¹⁵¹ jejíž původ a důvod existence spočívá v subjektivním prvku: v člověku, který koná. Proto technika není nikdy jenom technikou. Ukazuje člověka a jeho touhy po rozvoji, vyjadřuje úsilí lidské duše o postupné překonávání určitých materiálních podmíněností. *Technika je proto součástí mandátu kultivovat a střežit zemi* (srv. *Gen 2,25*), kterou Bůh svěřil člověku, a je třeba ji orientovat k posilování aliance mezi lidskou bytostí a životním prostředím, jež má být zrcadlem Boží stvořitelské lásky.

70. Technologický rozvoj může navozovat ideu soběstačnosti techniky, když člověk, kladoucí si pouze otázku *jak*, nebere v potaz mnohá *proč*, která jej podněcují k jednání. A proto technika nabývá dvojznačnou tvář. Vznikla z lidské tvořivosti jako nástroj osobní svobody; lze ji chápat jako prvek absolutní svobody, oné svobody, která chce přehlížet omezení, jež si věci v sobě nosí. Proces globalizace by mohl nahradit ideologie technikou,¹⁵² která by se sama mohla stát ideologickou mocí. Determinismus, který je technice vlastní, vystavuje lidstvo riziku, že se ocitne uvnitř určitého *a priori*, které je předchází a z něhož by nemohlo vyjít, aby se setkalo s bytím a s pravdou. V takovém případě bychom všichni poznávali, hodnotili a rozhodovali situace svého života uvnitř technokratického kulturního horizontu, do něhož bychom strukturálně patřili, aniž bychom někdy mohli najít smysl, který jsme my sami nevytvořili. Tato vize dnes vyvolává tak silnou technicistní mentalitu, jež klade rovnítko mezi to, co je pravdivé a co je proveditelné. Je-li však jediným kritériem pravdy výkonnost a užitečnost, je automaticky popřen rozvoj. Pravý rozvoj totiž nespočívá primárně ve vytváření. Klíčem rozvoje je inteligence schopná myslet techniku a plně chápat lidský smysl tvorby člověka v horizontu smyslu lidské osoby chápané v globálnosti jejího bytí. I když koná pomocí satelitu nebo elektronického impulsu na dálku, zůstává její konání stále lidským a je výrazem odpovědné svobody. Technika člověka silně přitahuje, protože ho vymaňuje z fyzických omezení a rozšiřuje jeho horizont. *Lidská svoboda je však ve vlastním smyslu sama sebou jenom tehdy, když na okouzlení technikou odpovídá rozhodnutími, která jsou plodem mravní odpovědnosti.* Odtud plyne naléhavost formace k etické odpovědnosti při

¹⁵⁰ Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 41., 277- 278; srv. II. vatikánský ekumenický koncil, pastorální konstituce o Církvi v současném světě, *Gaudium et spes*, 57.

¹⁵¹ Srv. Jan Pavel II., encyklika *Laborem exercens*, 5., 586-589.

¹⁵² Pavel VI., encyklika *Octogesima adveniens*, 29, 420.

používání techniky. Vycházejí z okouzlení, kterým technika působí na lidskou bytost, je zapotřebí znovu si osvojit pravý smysl pro svobodu, která nespočívá v opojení z totální autonomie, ale v odpovědi na výzvu bytí, počínaje bytím, kterým jsme my sami.

71. Tato možné vychýlení technické mentality z jejího původního humanistického koryta je dnes patrné ve fenoménech technizace rozvoje i míru. Rozvoj národů je často považován za problém finančního inženýrství, otevření trhů, zrušení cel, produktivních investic, institucionálních reforem a v posledku tedy pouze za technický problém. Všechny tyto oblasti jsou více než kdy jindy důležité, ale je třeba se ptát, proč rozhodnutí technického typu fungovala dosud jenom relativně. Je třeba hledat hlubší důvod. Rozvoj nebude nikdy plně zaručen silami, ať již tržními nebo mezinárodně politickými, jež jsou do určité míry automatické a neosobní. *Rozvoj je nemožný bez vhodných lidí, bez ekonomických pracovníků a politiků, kteří ve svém svědomí silně pociťují výzvu obecného dobra.* Jak profesionální příprava, tak mravní důslednost jsou nezbytné. Když převáží absolutizace techniky, dojde k záměně účelů za prostředky; podnikatel bude považovat za jediné kritérium činnosti maximální zisk, politik upevnění moci, vědec výsledek svých objevů. Často se tak stává, že pod spleť ekonomických, finančních či politických vztahů, přetrvává nedorozumění, nepokoj a nespravedlnost. Příliv technických poznatků sílí, ale ku prospěchu jejich vlastníků, zatímco reálná situace populací, které stále žijí pod tímto přílivem a jakoby v jeho stínu, zůstává nezměněna a bez reálných šancí na emancipaci.

72. Také mír je někdy ohrožen tím, že je považován za technický produkt, plod pouhých dohod mezi vládami či iniciativ směřujících k zajištění účinné ekonomické pomoci. Je pravda, že *budování míru* vyžaduje trvalou osnovu diplomatických kontaktů, ekonomických a politických výměn, kulturních setkání, dohod na společných projektech, jakož i přijetí společných závazků k zamezení válečných hrozeb a k vykořenění stávajících teroristických pokusů. Nicméně, aby tyto snahy mohly vést k trvalým účinkům, je nezbytné, aby se opíraly o hodnoty, které tkví v pravdě o životě. Je třeba slyšet hlas zainteresovaných populací a dívat se na jejich situace, aby byla náležitě interpretována jejich očekávání. Je třeba se přidat k takřikajíc nepřetržitému anonymnímu úsilí mnoha lidí silně nasazených pro podporu setkávání mezi národy a usnadňování rozvoje, počínaje láskou a vzájemným porozuměním. Mezi těmito lidmi jsou také věřící křesťané zapojení do velkého úkolu dávat rozvoji a míru plně lidský smysl.

73. S technickým rozvojem je spojen rostoucí vliv *společenských sdělovacích prostředků*. Dnes je téměř nemožné představit si existenci lidské rodiny bez nich. V dobrém i ve zlém jsou natolik vtělené do života světa, takže se zdá opravdu absurdní postoj těch, kdo zastávají jejich neutralitu, a v důsledku toho vyžadují jejich autonomii vzhledem k morálce týkající se lidských osob. Z podobných hledisek, která často zdůrazňují úzce technickou povahu *médií*, se fakticky favorizuje jejich podřízenost ekonomickému kalkulu, záměru ovládnout trhy a v neposlední řadě touze vnucovat kulturní parametry sloužící plánům ideologické a politické moci. Vzhledem k jejich zásadní důležitosti při určování změn ve způsobech vnímání a poznávání reality i samotné lidské osoby se stává nezbytnou pozorná reflexe jejich vlivu, zvláště ve vztahu k eticko-kulturní dimenzi globalizace a solidárního rozvoje národů. V souladu s tím, co si žádají správně řízená globalizace a rozvoj, je třeba i *mysl a účelnost médií hledat v antropologickém základě*. To znamená, že se mohou stát příležitostí humanizace nejenom tím, že díky technologickému rozvoji nabízejí větší možnosti komunikace a informace, ale zejména, když jsou organizována a orientována ve světle obrazu člověka a obecného dobra, aby

odrážela jejich univerzální důležitost. Společenské sdělovací prostředky nenapomáhají svobodě a nepůsobí globalizaci rozvoje a demokracie pro všechny tím, že jednoduše násobí možnosti k provázanosti a oběhu idejí. K dosažení takových cílů je třeba, aby se média soustředila na povznesení důstojnosti lidských osob a národů, byla výslovně oživována láskou a stála ve službách pravdy, dobra a přirozeného i nadpřirozeného bratrství. V lidstvu je totiž svoboda vnitřně spojená s těmito vyššími hodnotami. *Média* mohou být platnou pomocí, která umožňuje růst společenství lidské rodiny i *ethosu* společností, když se stanou nástroji k prosazování univerzální účasti na společném hledání toho, co je spravedlivé.

74. Primárním a ústředním polem kulturního boje mezi absolutismem technicizmu a mravní odpovědností člověka je dnes *bioetika*, v níž jde radikálně o samotnou možnost integrálního lidského rozvoje. Jde o velmi delikátní a rozhodující oblast, v níž dramaticky vyvstává základní otázka: zda člověk vytváří sám sebe anebo zda závisí na Bohu. Vědecké objevy na tomto poli a možnosti technického zásahu se jeví natolik pokročilé, že ukládají volbu mezi dvěma racionalitami: rozumem otevřeným k transcedenci a rozumem uzavřeným v imanenci. Stojíme před rozhodujícím *aut aut*, buď anebo. Racionalita technického vytváření soustředěného na sebe samého se však jeví jako iracionální, protože v sobě obsahuje rozhodné odmítnutí smyslu a hodnoty. Nikoli náhodou se uzavřenost k Transcedenci setkává s těžkostí přemýšlet o tom, jak z ničeho vytrysklo bytí a jak se z náhody zrodila inteligence.¹⁵³ Před těmito dramatickými problémy si lidský rozum a křesťanská víra vzájemně pomáhají. Pouze spolu zachrání člověka. *Rozum bez víry, přitahován pouhým technickým konáním, je odsouzen ztratit se v iluzi vlastní všemohoucnosti. Víra bez rozumu, riskuje, že se odcizí konkrétnímu životu lidí.*¹⁵⁴

75. Již Pavel VI. rozpoznal a ukázal světovost horizontu sociální otázky.¹⁵⁵ Následujeme-li ho na této cestě, je třeba dnes prohlásit, že *sociální otázka se stala otázkou radikálně antropologickou* v tom smyslu, že v sobě zahrnuje samotný způsob nejenom toho jak život chápat, ale také jak zacházet, se životem který je díky biotechnologiím stále více kladen do rukou člověka. Oplodnění *in vitro*, výzkum na embryích, možnost lidského klonování a hybridizace vznikají a prosazují se v současné kultuře naprostého rozčarování, kdy všechny významy se staly povrchními, protože se dospělo až ke kořeni života. Tady absolutismus techniky nachází svůj maximální výraz. V takovémto typu kultury je svědomí voláno jenom k tomu, aby bralo v úvahu pouhou technickou možnost. Nelze minimalizovat možné zneklidňující scénáře budoucnosti člověka a nové mocné nástroje, jež má k dispozici „kultura smrti“. K rozšířené tragické ráně interrupcí by se v budoucnu mohlo přidat – ale zaobaleně již existuje *in nuce* – systematické eugenické plánování porodnosti. Na opačném konci se prosazuje *mens eutanastica*, neméně scestný projev nadvlády nad životem, který za určitých okolností již není považován za hodný toho, aby se žil. Za těmito scénáři vězí kulturní postoje popírající lidskou důstojnost. Tyto praktiky jsou určeny k tomu, aby živily materialistické a mechanistické pojetí lidského života. Kdo bude moci změřit negativní účinky této mentality na rozvoj? Jak se lze divit lhostejnosti k situacím úpadku člověka, když lhostejnost charakterizuje dokonce náš postoj k tomu, co je lidské, a co ne? Zaráží svévolná selektivnost toho, co se dnes předkládá jako hodné

¹⁵³ Srv. Benedikt XVI., *Promluva na IV. Národním sněmu Italské církve*, Verona 19.října 2006; ID., *Homilie na mši sv. v Islinger Feld v Řeznu*, 12.září 2006.

¹⁵⁴ Srv. Kongregace pro nauku víry, *Dignitas personae* o některých otázkách bioetiky, 8.září 2008, *AAS* 100 (2008), 858-887

¹⁵⁵ Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 3., 258.

respektu. Mnozí jsou připraveni pohoršovat se nad okrajovými záležitostmi a zdá se, že tolerují neslýchané nespravedlnosti. Zatímco chudí celého světa stále klepou na brány blahobytu, bohatý svět riskuje, že už neuslyší toto klepání na svou bránu, protože jeho svědomí je dnes neschopné rozpoznat, co je lidské. Bůh zjevuje člověku člověka; lidský rozum a křesťanská víra spolupracují, aby člověku ukázaly dobro pouze tehdy, chce-li je vidět; přirozený zákon, v němž se odráží stvořitelství Rozum, ukazuje velikost člověka, ale také jeho bídu, pokud nerozpoznává volání mravní pravdy.

76. Jeden z aspektů moderního technicistního ducha se zřetelně projevuje v tendenci chápat problémy a hnutí pojící se k vnitřnímu životu jenom z hlediska psychologického, až po jejich zredukování na hledisko neurologické. Niternost člověka je tak vyprazdňována a postupně se ztrácí vědomí ontologické soudržnosti lidské duše, kterou svatí dovedli hluboce zkoumat. *Problém rozvoje je těsně spjat také s naším pojetím duše člověka*, od chvíle, kdy naše já začalo být často redukováno na psýché a zdraví duše zaměňováno za emotivní pohodu. Základem těchto omezení je hluboké neporozumění duchovnímu životu, jež vede k přehlížení toho, že rozvoj člověka a národů závisí také na řešení problémů duchovní povahy. *Rozvoj musí zahrnovat i duchovní a nejenom materiální růst*, protože lidská osoba je „jednota duše a těla“¹⁵⁶ zrozená stvořitelkou láskou Boha a určená k věčnému životu. Lidská bytost se rozvíjí, roste-li v duchu, poznává-li její duše samu sebe i pravdy, které do ní v zárodku vtiskl Bůh, a vede-li dialog se sebou a se svým Stvořitelem. Člověk vzdálený od Boha je neklidný a nemocný. Sociální a psychologické odcizení a mnohé neurózy, které charakterizují blahobytné společnosti, odkazují také k příčinám duchovního řádu. Ptáme se, jak bude reagovat slabší člověk zvyklý na blahobytnost, když bude muset najednou zakoušet omezení a oběti nutně plynoucí z krize. Blahobytná, materiálně rozvinutá společnost utlačující duši není sama o sobě orientována k autentickému rozvoji. Nové formy drogového otroctví a zoufalství, do něhož upadá tolik lidí, nachází vysvětlení nejenom sociologické a psychologické, ale podstatně duchovní. Utrpení je způsobováno prázdnotou, v níž se duše cítí opuštěna i přes všechny tělesné a psychické terapie. *Neexistuje plný rozvoj a univerzální obecné dobro bez duchovního a morálního dobra lidí* chápaných v celistvosti jejich duše a těla.

77. Absolutismus techniky je náchylný k vytváření neschopnosti vnímat to, co se nedá vysvětlit pouhou matérií. A přece všichni lidé zakoušejí mnoho nemateriálních a duchovních aspektů svého života. Poznávání není jen materiální úkon, protože poznané v sobě skrývá vždy něco, co přesahuje empirický údaj. Každé naše poznání, i to nejjednodušší, je vždycky malý div, protože není nikdy plně srozumitelné pomocí materiálních nástrojů, které užíváme. V každé pravdě je víc, než kolik bychom my sami očekávali, v lásce, které se nám dostává, je vždycky něco, co v nás vzbuzuje úžas. Neměli bychom nikdy přestávat žasnout nad těmito divy. V každém poznání a v každém činu lásky duše člověka zakouší cosi „více“, co se velmi podobá obdrženému daru a výšině, do níž se cítíme povznášeni. Také rozvoj člověka a národů patří do této výšiny, pokud bereme v úvahu *duchovní dimenzi*, která se nutně musí k tomuto rozvoji pojit, aby mohl být autentický. Rozvoj vyžaduje nové oči a nové srdce schopné *překonávat materialistickou vizi lidských událostí* a vytušit v rozvoji něco „více“, co technika nemůže dát. Na této cestě bude možné sledovat integrální lidský rozvoj, jehož orientačním kritériem je hnací síla lásky v pravdě.

---

¹⁵⁶ Srv. II. vatikánský ekumenický koncil, pastorální konstituce o Církvi v současném světě, *Gaudium et spes*, 514..

Závěr

78. Bez Boha člověk neví kam má jít a nedokáže ani porozumět, kým je. Před enormními problémy rozvoje národů, které nás téměř přivádějí k malomyslnosti a kapitulaci, nám přichází na pomoc slovo Pána Ježíše Krista, který nám oznamuje: „Beze mne nemůžete dělat nic“ (*Jan 15, 5*) a povzbuzuje nás: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (*Mt 28, 20*). Před nesmírností práce, kterou je třeba vykonat, nás podporuje víra v přítomnost Boha u těch, kdo se v jeho jménu sjednocují a pracují pro spravedlnost. Pavel VI. nám v encyklice *Populorum progressio* připomněl, že člověk není s to sám řídit vlastní rozvoj, protože nemůže založit pravý humanismus sám od sebe. Jedině pomyslíme-li na to, že jsme povoláni jakožto jednotlivci i jako společenství být součástí rodiny Boží jako jeho děti, budeme také schopni vytvářet nové myšlení a vydávat nové energie ve službách integrálního humanismu. Největší silou ve službách rozvoje je proto křesťanský humanismus,¹⁵⁷ který oživuje lásku (*caritas*), nechává se vést pravdou a přijímá jedno i druhé jako trvalý dar Boží. Disponibilita pro Boha otvírá disponibilitu pro bratry, vstříc životu chápanému jako solidární a radostné poslání. A naopak, ideologická uzavřenost vůči Bohu a ateismus lhostejnosti, které zapomínají na Stvořitele, představují riziko opomíjení i lidských hodnot a znamenají dnes jednu z největších překážek rozvoje. *Humanismus, který vylučuje Boha je nehumánní humanismus*. Jedině humanismus otevřený k Absolutnu a křesťansky inspirovaný nás může vést v prosazování a realizaci forem sociálního a občanského života na poli struktur, institucí, kultury, *ethosu* a chránit nás před nebezpečím uvěznění v momentálních módních trendech. Vědomí nezničitelné Boží Lásky je nám oporou v namáhavém a vzrušujícím nasazení pro spravedlnost a rozvoj národů, v úspěších i neúspěších, při neustálém ohledu na spravedlivé uspořádání lidských záležitostí. *Láska Boží nás vyzývá, abychom opustili to, co je omezené a nedefinitivní, dává nám odvahu jednat a pokračovat v hledání dobra pro všechny*, i když se neuskuteční okamžitě, a také když to, co se podaří uskutečnit nám, politickým autoritám a ekonomickým pracovníkům je vždy méně než to, po čem toužíme.¹⁵⁸ Bůh nám dává sílu bojovat a trpět z lásky k obecnému dobru, protože On je naše Všechno, naše největší naděje.

79. *Rozvoj potřebuje křesťany s rukama vztaženýma k Bohu v prosebném gestu modlitby, křesťany vedené vědomím, že plná láska k pravdě, caritas in veritate, z níž vychází autentický rozvoj, není vytvořen námi, ale je nám darován*. Proto i v nejobtížnějších a nesložitějších chvílích musíme kromě uvědomělé reakce především mít na paměti jeho lásku. Rozvoj v sobě zahrnuje pozornost k duchovnímu životu, seriózní ohled na zkušenosti s důvěrou v Boha, s duchovním bratrstvím v Kristu, s vírou v božskou Prozřetelnost a Milosrdenství, lásku a odpuštění, se zřeknutím se sebe sama, s přijetím bližního, spravedlností a pokojem. To vše je nezbytné pro transformaci „srdcí z kamene“ na „srdce z masa“ (*Ez 36,26*), aby se život na zemi stával „božským“ a tím hodnotnějším člověka. To vše náleží člověku, protože člověk je subjektem své vlastní existence; a zároveň to náleží *Bohu*, protože Bůh je na počátku a na konci všeho, co má platnost a co On vykoupí: „Svět, život i smrt, to, co už tady je, i to, co teprve přijde, všechno je vaše. Vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.“ (*1 Kor 3,22-23*). Touhou křesťana je, aby celá lidská

¹⁵⁷ Srv. č.42: 278.

¹⁵⁸ Srv. Benedikt XVI., encyklika *Spe salvi*, 35: 1013-1014.

rodina mohla vzývat Boha jako „Otce našeho!“. Kéž se spolu s jednorozeným Synem všichni lidé naučí modlit se k Otci a prosit ho slovy, která nás naučil Ježíš sám, kéž se naučí svítit ho životem podle jeho vůle, a potom mít nezbytný vezdejší chléb, porozumění a velkodušnost vůči dlužníkům, nebýt příliš vystavováni zkoušce a být vysvobozeni od zlého (srv. Mt 6,9-13).

Na závěr Roku sv. Pavla bych rád vyjádřil toto přání slovy samotného apoštola z jeho *listu Římanům*: „Láska ať je bez přetvářky. Mějte v ošklivosti zlo, přidržíte se dobra.

V bratrské lásce se navzájem mějte srdečně rádi, v uctivosti předcházejte jeden druhého.“ (12,9-10). Kéž Panna Maria, prohlášená Pavlem VI. za *Mater ecclesiae* a uctívaná křesťanským lidem jako *Speculum iustitiae* a *Regina pacis* nás chrání a svou přímluvou nám vyprosí sílu,

naději a radost nezbytnou pro to, abychom i nadále s velkodušnou oddaností uskutečňovali závazek všestranného rozvoje celého člověka a celého lidstva“.¹⁵⁹

V Římě u sv. Petra, na Slavnost sv. Petra a Pavla 29. června 2009, v pátém roce mého pontifikátu.

Benedictus PP XVI

¹⁵⁹ Pavel VI., encyklika *Populorum progressio*, 42., 278.